

***Camelia Ardelean***

***Inimi de porțelan***



Iași 2022

**Tehnoredactare, corectură:** Camelia Ardelean  
**e-mail:** coa\_72@yahoo.ro  
**Copertă:** Tiberiu Fischer

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a  
României**

**ARDELEAN, CAMELIA**

**Inimi de porțelan** / Camelia Ardelean. - Iași:  
StudIS, 2021

ISBN 978-606-48-0812-7

821.135.1

**Editura StudIS**

adicenter@yahoo.com

Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5

Tel./fax: 0232 – 217.754



***Camelia Ardelean***

***Inimi de porțelan***



Iași 2022

*“Poetul este un creator. Ceea ce în aparență nu există, el îl creează; și dacă îl creează, este pentru că elementele lui există... Aceasta e ceea ce îl apropie pe poet de mitul divin, care este al adevăratului Narcis...; cu alte cuvinte, capacitatea sa de a crea chipul și asemănarea...”*

*Poezia nu poate însemna altceva decât farmec și taină, iar farmecul și taina pot să fie de o mie de feluri și să se găsească peste tot...*

*Poezia scrisă, asemenea celorlalte arte de creație..., este perfectă, completă, pentru că este naturală..., este mult dincolo de frumusețea relativă, iar expresia ei tinde către frumusețea absolută... De aceea s-a putut spune, așa cum a spus Platon, că poetul este un mediu, un posedat de puterile unui zeu...*

*Căci poezia există în sine însăși, e nimic și tot, începutul și urmarea, acțiune, verb și creație, și ca atare, poezie, frumusețe și tot restul.”*

*(Juan Ramón Jiménez, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1956 – eseul “Poezie și literatură”, volumul **Eseiști spanioli**, Editura Univers, București, 1982)*

## **Camelia Ardelean - *Un menestrel la curtea***

### ***Poeziei mari***

Ce se remarcă, în primul rând, în poeziile pe care Camelia Ardelean le adună în această carte, ***Inimi de porțelan***, este lejeritatea cu care știe să călătorească printre vocale și consoane, printre iambii ușor suitori și mai ales printre gândurile poetice: *Însăilând vocabule cuminte,/ Pe-al rugăciunii veșted colier,/ Am mai găsit, în vârful de palmier,/ Pe insula din gând, un iamb fierbinte,/ Iar un troheu cu zâmbet efemer/ Mi-a luminat cărările din minte –/ Descopăr azi, săpată-n oseminte,/ O uliță pe care pot să sper.* Nu s-ar putea spune că vocabulele la care face apel sunt însăilate cuminte, ba dimpotrivă, așa putea spune că poeta este destul de îndrăzneță atunci când afirmă că a găsit un iamb fierbinte în vârful de palmier. Imaginile pe care le folosește drept metafore înnobilează starea sa poetică, demonstrând că are, cu siguranță, știința scrisului și că nu ezită

să-și desăvârșească fiecare sonet cu arabescuri demne de toată lauda.

Camelia Ardelean este stăpână pe uneltele sale și se vede că știe să-și construiască, în liniște și cu multă pricepere, sonetele, mai ales, pe care le include în această carte: *Din file-albastre, câteva procente./ (De-acum comete... Vis de ciocolată.)/ Un Eros mut și existență plată./ Granit în cord și ploii indiferente.* Se poate observa ușurința cu care construiește un eșafodaj sonetistic, în spiritul sonetului italian, cu propoziții scurte, ce capătă adesea caracter de definiție sau de constatare: *Pasaj blocat. Redute. Agonie./ O cruce-n dreptul verilor-turcoaze./ Cenușă dintr-o stea odată vie.* Aceasta este o formulă de construcție ce o avantajează foarte mult, pentru că poeta știe să includă în conținutul sonetelor sale trimiteri la mitologie, la ceea ce dă o anumită consistență teoretică, pe lângă consistența metaforică: *O iau pe Gee, grijnic, de-o arîpă;* sau *Hemera-și toarce ghomele confuze* sunt doar câteva trimiteri la zeițățile care conturează spațiul ei poetic.

Formula de a scrie versuri compuse din propoziții simple, fără predicat, este, aș putea spune, o noutate care, de asemenea, o avantajează: *Venin la tâmple. Lună destrămată./ Alean fecund. Trăiri „extraprudente”./ Popas în doi. Frânturi adiacente. (În cercul morții – viață acrobată)*. Pentru ea, ambrozia speranței este pe sfârșite și de aceea spune: *Adesea mă refugiez în mine, dar nu pentru o izolare de lume, ci mai degrabă spre a simți acea savoare japoneză, numită umami (umami: gustul savorii sau „gust plăcut savuros”, este unul dintre gusturile de bază – din japoneză)*.

La fel ca înaintașa sa în arta răbdării, a sacrificiului și a fidelității, întru apărarea iubirii, Penelopa, pe care o preaslăvește în sonetele sale, Camelia Ardelean *privește pe geam la toamna care piere*, în marea trecere a timpului, dar nu ca gest de resemnare, ci mai degrabă ca unul al speranței că va veni o *vară turcoază*, când *cenușa dintr-o stea odată vie* va încălzi iar și va redeveni ceea ce a fost, și mai mult decât atât.

Cred că poeta Camelia Ardelean este cu adevărat o voce lirică autentică, o bună cunoscătoare a ceea ce

înseamnă sonetul și rondelul, ca forme fixe de exprimare lirică și că, prin talentul ei, este un bun mesager al poeziei. Chiar dacă inima ei este de porțelan, poezia sa este viguroasă și tentantă la o lectură temeinică.

Las cititorului plăcerea de a descoperi un poet viguros, gata să ofere plăceri estetice deosebite lecturând această carte.

**Emilian Marcu**



**I.**  
***FOSFORESCENȚE***

***(sonete și rondeluri)***

*Camelia Ardelean*

## ***Cuțite-n trunchiuri...***

*Cuțite-n trunchiuri. Frunze despicate.  
Mănunchi de ploi. Un plânset de florinte.  
Flămând zenit. O lacrimă cuminte,  
Pe pleoapa înserării din cetate.*

*Amarnic dor. Aprinsă rugămintă.  
Biserici noi. Lumini alambicate.  
Genunchi firavi. Suspine demodate.  
Credințe vechi, săpate-n oseminte.*

*Corset de piatră. Pană de simțire.  
Săruturi fade. Zbor incert de umbre.  
Plăpânde replici. Zombi-n devenire.*

*Cărunte clipe, veștede și sumbre.  
Apusuri rare-n hainele de mire.  
Surâsuri sterpe. Ornice. Penumbre.*

## *Mă strânge-n chingi de subsuori femeia*

*Mai bat un cui în visul cel defect  
Ori un șurub mai strâng atent cu cheia;  
Din umbre-ncerc să asamblez scânteia,  
Ce îmi era trecută în prospect.*

*Mă strânge-n chingi de subsuori femeia,  
Care, mai nou, m-anunță-n dialect  
Că s-ar mula în trupul meu perfect,  
De-aș încheia contractul cu Hygeia\*.*

*Mi-adap atomii cu perfuzii lente,  
Să-mi vindec sila de amoc și bezne,  
Sperând că serul vieții, realmente,*

*Îmi readuce soarele la glezne;  
După-un răgaz de câteva procente,  
Urcușu-n mine mi se pare lesne.*

\***Hygeia**: zeița sănătății în mitologia greacă și romană.

## ***Privesc pe geam...***

*Privesc pe geam la toamna care pier  
Și-albine de-astă-vară mă colindă;  
Se strâmb-un chip, sardonice, din oglindă –  
Idunna\* astăzi nu mai are mere.*

*Jucându-și mâna pe un as de ghindă,  
Călăul sorții drepturile-și cere –  
Îmi fură știma vremii din putere,  
Junețea mi se spânzură de grindă.*

*Atunci când vrejul trupului se-ndoaie  
Și câștigăm în râvna de-a striga  
La clipele de lut, cernute-n ploaie,*

*Afară din morminte să mai stea,  
Evlavioși, întoarcem încă-o foaie,  
„Sfințiți” de teama-n Helheim\* de-a zbura.*

*\*Idunna: zeița tinereții veșnice, ce deținea merele de aur ale tinereții (în mitologia nordică).*

*\*Helheim: tărâmul morților, guvernat de zeița Hel (în mitologia nordică).*

## ***Lună destrămată***

*Venin la tâmples. Lună destrămată.  
Alean fecund. Trăiri „extraprudente”.  
Popas în doi. Frânturi adiacente.  
(În cercul morții – viață acrobată.)*

*Din file-albastre, câteva procente.  
(De-acum comete... Vis de ciocolată.)  
Un Eros calp și existență plată.  
Granit în cord și ploi indiferente.*

*Pasaj blocat. Redute. Agonie.  
O cruce-n dreptul verilor-turcoaze.  
Cenușă dintr-o stea odată vie.*

*Nisip flămând în veștedele oaze.  
O ceață între nori, cărămizie,  
Și-un ciob din simțământul-kamikaze.*

## ***Pe drumul spre Tartar m-atacă muze***

*Cu patima înfiptă în retină,  
O iau pe Gee\*, grijnic, de-o aripă;  
Un înger calp în mine se-nfiripă  
Și toarta minții vrea să mi-o susțină.*

*Discernem ploi de-oțeturi în echipă,  
Nu ne-mbătăm cu iz de tescovină.  
(Din ornice aștept să îmi parvină  
Un boț de rai ce zburdă în tulipă.)*

*Îmi crește pulsu-n crengile de humă,  
Când orele(-mi) adorm cu nori pe buze;  
La cercul zilei vidul se rezumă –*

*Hemera\*-și toarce ghemele confuze.  
Mă țese versu-n el cu fir de brumă;  
Pe drumul spre Tartar m-atacă muze...*

\***Geea:** zeiță în mitologia greacă, personificare a pământului ca element primordial.

\***Hemera:** zeița greacă a zilei (în mitologia elenă).

## ***Opaițul se-aprinde iar în mine***

*Opaițul se-aprinde iar în mine  
(Mă arse bezna-n pivnița-mi de lut);  
Îmi crește-n fibre-un dor de absolut,  
Ca viilor de ciúberere pline.*

*Strivită de un chin cvasiacut,  
Sub geamățul păcatelor depline,  
Trecut-am lesne pe sub caudine,  
În raiul meu păgân, contrafăcut.*

*În gând îmi sângerează poezia –  
Caverne să pansez îmi este datul,  
Să-mi smulg trăirea din anestezia*

*Ce-aproape-atinse-n noaptea asta leatul,  
Să-nvii golașul ego în mumia  
Purtând în pliul clipelor șah matul.*



## ***Ambrozia îmi este pe sfârșite***

*Ambrozia îmi este pe sfârșite,  
Am dat pe gât penultimul pahar;  
Mi-e verbul iarăși galben de amar,  
Degust la prânz silabe reci, prăjite.*

*Găsit umami\* într-un galantar –  
Căzuse din papile, pasămite;  
Fiind mai nou în branșă, se admite.  
(Culeg ispite și le dau în dar.)*

*Dedați cu saramuri din inerție,  
Jonglăm cu sărățele și crutoane;  
Arareori cu miere pe-o felie,*

*Tânjim la raiul dulce din moșmoane.  
Meniul etalat pe farfurie  
Provoacă indigestii și frisoane.*

*\*umami: gustul savorii sau „gust plăcut savuros”, este unul dintre gusturile de bază (din japoneză).*

## ***Adesea mă refugiez în mine***

*Adesea mă refugiez în mine –  
Corabia-mi salvez de naufragiu;  
Cu verb plăpând aduc livid omagiu  
Angoaselor cu chip de mărăcine.*

*Aștept din partea zeilor sufragiu,  
De mâine să cârmesc în ape line  
(Corvidul clipei greu se mai abține,  
Pe micul meu atol, de la carnagiu).*

*Talazuri bete sfârtecă din provă  
Și boturi de rechini lovesc în cală.  
Prizonieră-n mica mea alcovă,*

*Iau plinul dintr-o stea aproape goală  
Și-n piept însămânțez o supernovă;  
Un bob de cer mi se alintă-n poală.*

## ***Această vară cu-ndoieli hidoase***

*Această vară cu-ndoieli hidoase,  
La poarta casei mi-a lăsat scrisoare;  
Se-ascunde burgu-n plânsete de floare  
(De mine-un gând cu zgomot se descoase).*

*Citesc „romanul”, litera mă doare;  
Descopăr brusc, sub teancul de grimase,  
Un rest de zbor și zâmbete cam roase –  
Un spleen mai vechi mă prinde în strânsoare.*

*Râvnesc puterea tristei Penelope,  
De a râvni ce soarta-i hărăzise;  
Adesea cu iubirile-n sincope,*

*Mi-am încropit în minte un Ulise.  
Prin visul fad îmi zburdă antilope,  
Doar când ucid tenebre, pare-mi-se...*

## ***În tine-o Atlantidă se scufundă (var. I)***

*De unde cresc atâția mă răcini  
Pe coapsa unei veri întortocheate,  
Înfipți în piele cu abilitate,  
Pe o abscisă frântă printre vini?*

*În noi se sting trăiri edulcorate –  
La stânga zei, la dreapta filistini;  
Nu mai răzbești o rază să-ți anini  
De crucea gârbovită de păcate.*

*Resuscitezi furtuni în oaze mute,  
Te-agăți de-o Euterpe muribundă;  
Cu cât te deplasezi spre senectute,*

*Și rănilile din versul tău abundă.  
Dospesc în cuget șanțuri și cucute;  
În tine-o Atlantidă se scufundă...*

## ***În tine-o Atlantidă se scufundă (var. II)***

*De unde cresc atâția mărăcini  
Pe coapsa unei veri întortocheate,  
Înfipți în piele cu abilitate,  
Pe o abscisă frântă printre vini?*

*În noi se sting trăiri edulcorate –  
La stânga zei, la dreapta filistini;  
Nu mai răzbești o rază să-ți anini  
De crucea gârbovită de păcate.*

*Te-agăți de-o Euterpe muribundă,  
Resuscitezi furtuni în oaze mute,  
Dar rănilile din versul tău abundă.*

*Cu cât te deplasezi spre senectute,  
În tine-o Atlantidă se scufundă;  
Dospesc în cuget șanțuri și cucute.*

## ***Însăilând vocabule cuminte***

*Însăilând vocabule cuminte,  
Pe-al rugăciunii veșted colier,  
Am mai găsit, în vârful de palmier,  
Pe insula din gând, un iamb fierbinte,*

*Iar un troheu cu zâmbet efemer  
Mi-a luminat cărările din minte –  
Descopăr azi, săpată-n oseminte,  
O uliță pe care pot să sper.*

*Ca un cârpaci eram (în pâsla vieții,  
Redecupez pătrate dintr-un cerc).  
S-au aburit ferestre în pereții*

*A căror îndurare o încerc,  
Sperând să scap “mai” viu dintre scaieții  
Ce pus-au stăpânire-ncet pe berc\*.*

\***berc**: (Reg.) dumbravă (aici).

## ***O aripă casantă mă trădează***

*O aripă casantă mă trădează –  
A decola devine un calvar;  
În mintea mea, un cérber\* solitar  
Se crede o „sfârlează cu fofează”\**

*Am zborul tatuat în calendar,  
Din miez de noapte până la amiază;  
Un vânt rebel, subit, mă deturneză,  
Atins de un plictis suicidal.*

*Atunci când ne-aruncăm în mări de frică,  
Purtând pe umeri crucea lui Zoil\*,  
O frânghie jilavă ne ridică,*

*Iar plânsul e un clocot inutil;  
La cârma vieții noastre-i o furnică –  
Ori ești smerit, ori perceput „ostil”.*

\***cérber**: paznic foarte vigilent (aici).

\* **sfârlează cu fofează**: definiție în limbaj popular a aparatului de zbor (sfârlează = titirez; fofează = paletă); inspirată de titlul romanului lui Victor Ion Popa, publicat în 1936.

\***Zoil** (Zoil din Amphipolis): unul din cei mai detestați învățați ai lumii antice (secolul IV î.Cr.), ce și-a câștigat celebritatea negativă printr-o lucrare în care critica epopeile lui Homer.

## ***În pieptul clipei crește-o imortelă***

*În pieptul clipei crește-o imortelă –  
Mi-adun buchete pentru zile fade,  
Când albul scade cu mai multe grade  
Și visele se-neacă în pubelă.*

*Un înger ce coboară din pleiade,  
Sub aripă ascunde o sechelă –  
Să-l pierd ca protector e-o bagatelă  
(Înduplec eu un zeu mai cumsecade!).*

*Când tălpile mi se lipsesc de stele,  
Renunț în pripă la poftiri nătânge,  
Coșmar și ploi sucombă pe sub piele*

*Și nimeni pasul nu mi-l poate frânge,  
Chiar dacă-n preajma unor căi rebele,  
Adesea zidul de simțiri se strânge...*



## ***Îmi răsucesc pe deget noua rază***

*Îmi răsucesc pe deget noua rază  
Ce se împlântă-n trupul minții mele  
Și-mi construiesc din virgule castele,  
Privind din turn zenitul cu emfază.*

*Am evadat de sub a nopții piele,  
Pe un crâmpei de nor în metastază;  
În tâmple acalmia îmi nechează,  
Salvată brusc de glas de cucuvele.*

*Înviorată, clipa ce cuvântă  
S-a pogorât din clopote de timp  
Și cu arîpi de înger se avântă*

*În pieptul meu, pe creste de Olimp,  
Acolo unde mierlele îmi cântă  
Pasaje despre noul anotimp.*

## ***Ne-am dezvățat de Țărnea...***

*Ne-am dezvățat de Țărnea ori de Creangă,  
De verbul lor “obtuz” și “perimat”;  
În neuroni, un suflu germinat  
Uzăm, din când în când, pe post de spangă\*.*

*Vibrăm la scris confuz, “parazitat”;  
Ne-ar trebui la suflete o rangă  
(Când „te iubesc“ e-un sunet de talangă),  
Să le deschidem ivărul blocat.*

*A re-nvia în sine o poiană,  
Din ofilite “Flori de mucigai”,  
În care slova n-are nicio rană,*

*Iar mierea ei te duce drept în rai,  
Ar fi cum ai sorbi din valeriană  
Și-ai vrea să joci la horă mai dihai.*

*\*spangă: spadă; baionetă.*

## ***Un gând trândav...***

*(unui poiet)*

*Un gând trândav de-un timp îmi dă târcoale,  
Iar pasu-i firav crește insistent  
(La umbra sa, un rid adiacent  
Își trage carapacea peste poale):*

*Etichetat „studentul eminent”,  
În facultăți cu amfiteatre goale,  
Un Ápollo vădit cam coate-goale,  
La versuri și bun-simț e corigent.*

*Ce bine-i să fii „treaz” cu Ene-n geană!  
„Sărac cu duhul” este-un pleonasm,  
Când creierul, ușor precum o pană,*

*Ajunge sistematic la orgasm,  
Atunci când îngâmfarea ți-e icoană  
Și replici de-mprumut din tine pasc.*

## ***Descopăr brusc febrila rugăciune***

*Descopăr brusc febrila rugăciune –  
Râvnitul pai la malul unui râu  
În care peștii-noată în desfrâu,  
Prin valuri cu nuanțe de tăciune.*

*Ades păcatul, ca neghina-n grâu,  
Dădea din coadă-n cerebel să sune;  
Voia, morbid, să intre-n acțiune,  
Căințele să mi le țină-n frâu.*

*Îmi țipă-n vene-acut zădărnicia,  
La clinica părerilor de rău,  
Acolo unde, prinsă în fobia*

*Popasurilor între rai și hău,  
Mai sper la harul Tău, ca Ieremia,  
Cu sufletul pe piscuri de Rarău.*

## ***La tâmpla zilei cântă guguștiucul***

*La tâmpla zilei cântă guguștiucul  
Și raze-și încropesc sublime rochii;  
Un astru cârn și-aruncă-n pripă ochii  
Pe-un grui sihastru, unde doarme nukul.*

*Vipia urlă; dau să mă apropii.  
Foșnit de nour. Unde-o fi, năucul?  
De și-ar lua măcar un pic surtucul  
Sub care ploaia își ascute snopii!*

*Văzduhul geme. Cugetul mocnește.  
Nicio idee nu mai prinde viață;  
Cu sforăituri doarme somnu-n pește.*

*Se-ntoarce norul cu arsuri pe față;  
Hemera-l muștră iute, pe mușește.  
Pe câmpul veșted paște-o umbră creață.*

## ***Un ego-naripat ne dă la gioale***

*Un ego-naripat ne dă la gioale,  
Fi'ndcă în țeastă-i mintea-n carantină;  
Ne îmbătăm cu iz de tescovină,  
Sorbind succesul din pahare goale.*

*E pregătit delirul să susțină  
Frânturi de vid rămase în pocale?  
(Când sieși își ridică osanale,  
Orice actant devine o jivină.)*

*Cameleoni din naștere în moarte,  
Iar uneori cu întrupări hidoase,  
Pe eșafod un înger ne împarte –*

*În stânga erezii, în dreapta oase;  
Rămâne-un rest din visurile sparte  
Și-o ploaie-ncărunțită de grimase.*

## ***Eram un pom...***

*Eram un pom cu frunzele de aur  
Și fruntea-ncununată de lăstari,  
Gustam arar din sâmburii amari;  
Tăcerea lunii îmi era tezaur.*

*Mă-ngemănam cu frații mei arțari;  
Nu bănuiam că-n penele-i de graur,  
La umbra-mi poposea un minotaur,  
Sedus de fructe cu esențe tari.*

*N-ai cum să-ți pui la înflorire scuturi,  
Când sevele din tine se revarsă,  
Și chiar de faci colecție de șuturi*

*În resturi de tulpină-aproape arsă,  
Nu ți se sting din sfintele avuturi;  
Lumina nu cunoaște cale-ntoarsă.*

## ***Se scaldă-n beznă clipele...***

*Se scaldă-n beznă clipele din urmă  
Și Iuda crește-n fiecare om,  
Din sânge-n fibre, până la atom;  
Cu gheare mișelești în cuget scurmă.*

*Se-aruncă-n săbii ultimul bonom,  
Să dovedească spiritul de turmă,  
Dar ascuțișul minții i se curmă  
Și nu mai crede-n Deuteronom.*

*Un șarpe lacom își înfîge dinții,  
Rupând din trupul cerului din noi  
(De sine fug copiii și părinții),*

*„Meniul” are gustul de noroi;  
Ne zvârle-n râuri de catran arginții,  
Păcatu-și țese-n atrii mușuroi.*



## ***Eliptic, mă descătușez din mine***

*Eliptic, mă descătușez din mine,  
Alerg prin vinovatul câmp de maci –  
Acolo unde, liber, te îmbraci  
Pe plaja minții-n lujeri și stamine.*

*Din colț de anotimp îmi cresc copaci,  
Dansând febril cu ramurile pline  
De zori pembé cu gust de amandine,  
De tine, când m-aprinzi și-n vene-mi taci.*

*În cord mi se înalță cazemate –  
Încerc să fug din oaza de plăcere,  
La tihna mea cu emisfere plate,*

*Dar stâlpii de dorinți prădesc himere.  
Captivă în simțiri alambicate,  
Descopăr cum să dau când trupul cere...*

## ***Să faci la suflet radiografie***

*Să faci la suflet radiografie,  
Ca alpinist pe stânca din cuvânt,  
E ca și cum te-ai anina de vânt  
Sau din deșert ai recolta scumpie.*

*Să-nvii silabe-i tot ce ai mai sfânt,  
Te paște-un „virus” zis calofilie;  
De-ți faci în lanul minții terapie,  
Nici nu mai simți mireasma de pământ.*

*Taumaturg al propriilor vise,  
Sătul de lanțuri și de omilii,  
Vrei să te-avânți în lumile nescrise,*

*La adăpost de corbi și pandalii,  
Dar te aștepți adeseori să îți se  
Audă gândul, parc-ar scârțâi.*

## ***Sub pleoapa zilei toamna...***

*Sub pleoapa zilei toamna vibrează în pupile,  
Cămașa lungă-a ierbii se-mbibă de pământ;  
Pădurea se-mpietrește-n supremul legământ –  
Din trupu-i carismatic să nu mai dea șindrile.*

*Prin ramuri curge sânge – funest deznodământ  
(Lumina-și etalează paletele fragile,  
Pe creste pudibonde și până în Antile),  
Iar frunzele salvate își fac recensământ.*

*De fiecare arbor un înger se anină,  
Atuncea când securea înșfacă dârzul trup,  
Și-o rugă se înalță din piept de fagi, divină,*

*Se-nchină lopătarii și ciutele, în grup.  
În orișicare munte zvâcnește-o Bucovină;  
Din irisuri, Carpații în lacrimă erup.*

## *Se-nfîge spada timpului în mine*

*Se-nfîge spada timpului în mine,  
Tăișul vieții lasă răni adânci;  
Se cațără fantasmele pe stânci,  
Să scape vii din turma de ovine.*

*C-o porție de vril\* luptăm de țânci,  
Un petic de nădejde ne susține.  
Sub scutul inocenței, oare cine  
Clepsidrei din dotare îi dă brânci?*

*Întinzi năvodul după o clipită,  
Dar ochiurile sparte nu te-ajută,  
Încerci o nouă cale – dinamită,*

*Să-ți faci fărâme soarta revolută,  
Mai cați minute și la recuzită –  
Găsești un târnăcop și-o parașută.*

*\*vril: cuvânt tibetan, însoțit și de un simbol grafic, care se traduce prin forța vieții, forța vitală sau energia vitală (bioenergie).*

## ***Se răsucește-n carnea lui sticloasă***

*Se răsucește-n carnea lui sticloasă  
Un boț de rai din micul univers,  
Ce stinge-un vid pe malul „cel” advers  
Și-n cordul meu flămând își face casă.*

*Mă ține-n hățuri cugetul „pervers”:  
În iarba minții să nu dau la coasă  
Și să degust o linguriță rasă  
Din mana strânsă-n fiecare vers.*

*Prin tine muza când aleargă-n tropot –  
O herghelie de trohei, dactili,  
Sau coriambi febrili îți dau în clocot,*

*Ratând prilejul de a fi umili,  
Te simți de parcă te-a lovit un clopot;  
Înoată-n fibre corifei agili.*

## ***Luntrașii la galere...***

*Luntrașii la galere, cu porția de prână  
Dosită într-un rucsac pepit și demodat,  
Cu vâslele, vremelnic, oceane-am despicat;  
Vigoarea ni-i de slugă și visul de-amazoană.*

*Plutim pe ape-nfrânte, albastru erodat,  
Ciocnind ades un vortex, cu valul în hârjoană;  
În coaste ducem plânsul din fiecare rană  
Și-n vene bigotismul ce-n noi a-ncălecat.*

*Cu ochii stinși de trudă-n văzduhul stors de  
vlagă,  
Chiar urletul se pierde în glotă, tremurând;  
Un înger zborul nostru se chinuie să tragă,*

*Spre locul unde raza dospește, până când  
În tâmplă îl izbește o furcă sau o ghioagă –  
La mierea de pe clipe de mult se stă la rând.*

## ***Se încovoiaie-n mine pacea lunii***

*Se încovoiaie-n mine pacea lunii,  
Din semeția vremurilor vechi,  
Când stelele dansau perechi-perechi  
Și-n cuib de gând se-mperecheau lăstunii;*

*Când timpul sta pe tronul său străvechi,  
Luându-i în colimator pe unii;  
Când în Ardeal vociferau străbunii,  
Iar dunărenii frământau ciuréchi\*.*

*Însângerată-i clipa în creneluri,  
Din ziduri vii de carne și cenușă;  
În cranii de uitări sucombă țeluri,*

*În degete ni se închide-o ușă.  
Nu mai putem vedea, de sub „rimeluri”,  
La care vis ne trebuie cătușă.*

\**ciuréchi*: (Reg.) plăcintă cu brânză.

## ***În noi sălășluiește Everestul***

*În noi sălășluiește Everestul,  
Pe trepte de granit urcăm spre stele  
(De multe ori cu pana în atele,  
Ne scriem pe-ndelete manifestul).*

*Mutăm lumina prinsă-n cercevele  
Pe-un stei secret, la adăpost de restul,  
Sau facem, de pe-orbite stranii, gestul  
De-a pune veșnicia-n ghilimele.*

*Pe pârția dorințelor abstracte,  
Cu bețele luxate uneori,  
Avizi căutători de artefacte,*

*Prin ghețuri hămesite de comori,  
Lăsat-am avalanșele intacte  
(Înfipt în schiuri, simți că poți să zbori).*



## ***Frământ în mintea mea...***

*Motto:*

*Lucrul cel mai greu de suportat este fericirea altora. Lucrul cel mai ușor de suportat este suferința altora.*

*Frământ în mintea mea câte o pâine,  
Mă-nfrupt din ea cu poftă de damnat –  
Rezerve din Akasha\* mi-am luat:  
Un bob de stea, să-l pregătesc pe mâine.*

*Nu mă hrănesc cu-aluaturi surogat,  
Cum nu trăiesc cu visul unui câine,  
Ce-ascunde-un os, să-l aibă și poimâine,  
Mi-astâmpăr foamea zilnic c-un citat:*

*E foarte greu s-accepti că fericirea  
Spre alții mersu-i falnic își îndreaptă  
Și mai ușor să vezi cum amăgirea*

*Ori cum necazul sare câte-o treaptă  
Spre zări străine. Nu te pierzi cu firea.  
Egól urcă-n noi în linie dreaptă.*

*\*Akasha: „biblioteca” universului, în care se găsește orice gând creat, cuvânt sau acțiune, respectiv cunoștințe mistice codificate în planurile existențiale non-fizice.*

## ***Prin unii-aleargă caii nărăvași***

*Prin unii-aleargă caii nărăvași,  
Cu fum din nări și zgură sub copite,  
Ce pasc azur din vise nemurite  
(Flămânzi de cer în trunchiuri de ocași).*

*Strângând în dinți idei schimonosite,  
Ai lui Cain și-ai răului urmași,  
La adevăr și dragoste codași,  
În loc de inimi poartă stalactite.*

*Înmărmuriți la poluri de cuvânt,  
Că mai există-n suflete corăbii  
Și în deșerturi urme de pământ,*

*Că-ți încropești un paradis din săbii,  
N-au cum să-ți zvârle soarele-n mormânt –  
Din cuib de vultur nu se-nalță vrăbii.*

## ***Cum să desparți sublimul de păcat***

*Cum să desparți sublimul de păcat  
Și cum să furi din vișor adiere,  
Pândind perversa clipă de plăcere,  
Ce-n țărâm de anotimp ți-ai rezervat?*

*Cum să-ți convingi dezgustul să mai spere  
La simțământul astăzi demodat,  
Pietrificat în miezul de agat,  
Când din speranță nu se face-avere?*

*Se irosește inima-n șarade,  
Cu râvna de-a-ncropi un dialog.  
Cernite stări, frânturi din Eliade,*

*Încearcă poarta-n visul cel olog;  
Pe drumul dintre Eros și Hiade,  
Cuvântu-i iscusit arheolog.*

## ***Am obosit să tot alerg prin viață***

*Am obosit să tot alerg prin viață,  
Din colț în colț, lumină să cerșesc,  
Ori să aștept un comitet ceresc,  
Să îmi transforme fierea în dulceață.*

*În oaza minții spinii se-nmulțesc;  
Dintre osânde-aș smulge-o dimineață,  
Dar țurțuri negri vara mi-o înhață,  
Când mă dezbrac de visu-mi pitoresc.*

*M-am săturat mereu să-mi fie frică  
De spaima de-a zbura cu aripi frânte;  
Curajul din tulpina mea abdică.*

*Îmi caut viața printre pumni și trânte,  
Cu versul prins de-un colț de filimică  
Și glasul spart de bocete răsfrânte...*

## ***Cobori în noi, iubite...***

*Cobori în noi, iubite, din carul tău de gheață,  
Planează spre-o liană din jungla-catifea!  
(Acolo unde raza e-nchisă-ntr-o vergea,  
Un eros nu zidește în corduri fortăreață.)*

*Să curgă râu de patimi sticloase pe sofa,  
În timp ce malul roșu de mine se agață;  
Când clipa din talazuri se satură de viață,  
Să cadă ploi flămânde pe sânul ce te vrea!*

*Urzește noaptea perle ascunse în cuvinte,  
Iar murmurul ce crește în mine a-nflorit;  
Mă udă ploaia minții, sfielnică, fierbinte,*

*Purtând în stropi fantasme în ton de malahit\*,  
Și chiar dacă lumina din palma ta mă minte,  
Ni-i drumul dintre inimi de jar bătătorit.*

*\*malahit: mineral de culoare verde, găsit în minele de cupru, despre care se spune că absoarbe negativitatea din jur, fiind puternic protector.*

## ***Cu platfus în gândire...***

*Cu platfus în gândire și viața în atele,  
Ne scriem în jurnale kaki nevolnicia;  
La polul dezolării, o umbră e Mesia,  
Când bocetul zvâcnește în tâmpla lui Kybele\*.*

*Sorbim prin toți nămeții și porii utopia  
Că îngerii veghează pe margine de stele;  
Din cioburi de comete le-alegem doar pe cele  
Ce-n râvna lor sfidează statornic veșnicia.*

*Atunci când aventura în noi se-mpotmolește  
Și ghidul pus pe șotii a demisionat,  
Târâm pe cordeline calvarul, pe muțește,*

*Sleiți de drumul veșted spre țărnul-surogat –  
Acolo unde marea în scoică mai vuieste  
Și jocul de-a mirarea nu-i încă abrogat...*

*\*Kybele (Cybele): zeitate de origine frigiană, preluată și în mitologia romană, zeița peșterilor și a Pământului.*

## ***Sub gilotina verbelor pizmașe***

*Sub gilotina verbelor pizmașe,  
Mă simt, de-un timp, ca peștele în apă,  
Când pofta mea de stele mă adapă  
Cu „găuri negre” suple, nărăvașe.*

*Mai am un colț de fêrigă sub pleoapă  
Și-n piept un set de vise mai poznașe –  
Le-ngrămădesc cu sârg pe trei fârașe,  
Atunci când luna gri în sâmbur crapă.*

*Dedați cu bățalii și filipice,  
Nu mai discernem mierea din petale;  
Să fii normal – în „cască” ți se zice –*

*E să-ți îmbraci simțirile în zale  
(Adeseori neghina, printre spice,  
Se crede-nconjurată de rivale).*

## ***Balaurul himerelor ne-nghite***

*Balaurul himerelor ne-nghite,  
Îi cade greu balastul la stomac  
(Simțim cum izul lor ambroziac  
Ne-nfinge-n humă gânduri și ispite).*

*Bezmetici, printre ghețuri, în caiac,  
Vâslim cu sânge, de gerul ne permite;  
Striviți de rangul nostru de termite,  
Sorbim din surogate de caimac.*

*Râvnim la mici crâmpete din Valhalla,  
La brațul lui Ondin să defilăm,  
Când osul minții e cuprins de boala*

*Căderii-n gol, ce ne-o imaginăm,  
Dar prea zeloși, ne-mpotmolim în smoala  
Păcatului, pe care-l devorăm...*



## ***O lacrimă salmastră ne inundă***

*O lacrimă salmastră ne inundă  
Tot mai puțin și rece conștiința  
(Sucombă, apriorică, voința);  
La meciul minții cer(n)em încă-o rundă.*

*Păstrăm în vârful de index\* elocința,  
Atunci când răfuielile abundă;  
Hipnotizați de-o rană mai profundă,  
Îi măsurăm, avizi, circumferința.*

*Copacul urii și-a-nroșit coroana –  
Ca un Sequoia carnivor atacă;  
Zidiți în sine, am stârpit icoana*

*Cuvintelor ce dănțuiau pe-o clapă.  
Conștiincioși, o căutam pe Ana  
În pietrele din zidul care crapă...*

*\*index: degetul arătător (aici).*

## ***Stafii de gânduri...***

*Stafii de gânduri, bete, nu-mi dau pace,  
Se sprijină de colțuri, somnolând;  
Un pui de cerb, cu aerul plăpând,  
Pășește-n mine-agale, ca pe ace.*

*Foșnesc dorinți sub gratii moi, pe rând,  
Angoasele țâșnesc din carapace;  
Din clipă mușcă lacrima, vorace,  
Când soarta bea oțeturi la comând.*

*Aprind lămpașul, să găesc drumeagul  
Prin pâcla de banal, cotidiană,  
M-agăț de versuri în arhipelagul*

*Cuvintelor și ca o amazoană  
Despic silabe. Fac apoi pe magul –  
Transform o slovă moartă-n gențiană...*

## ***Un soare copt, la marginea pupilei***

*Un soare copt, la marginea pupilei,  
Cromatic mă alintă și-mi zâmbește;  
M-adap din mustul patimei regește,  
La adăpost de-mbrățișarea silei.*

*(Ca un profan ce-n van se amăgește,  
Digér un rest din spaimetele copilei  
Blocat în cavoul gri al zilei,  
Pe zidul unui vis ce-nmugurește.)*

*De călărești pe murgul nepăsării,  
Printre păduri de sulite și săbii,  
Și întâlnești poieni mai acătării,*

*Pictate-ades cu ciori în loc de vrăbii,  
Înmărmurit în mrejele schimbării,  
Ai da toți bidiviii pe corăbii.*

## ***Amorfe rânduri strigă pe o coală***

*Amorfe rânduri strigă pe o coală,  
Rănite-n lupta dreptului la viață;  
De un sonet atâr-n-o mogâldeată –  
O slovă spartă, gârbovă și pală.*

*O prind de guler – parcă e de gheață  
Sau pare că-i trezită-acum din boală;  
Cu grijă să n-o stric, o iau în poală  
(Înșir de zor foneme noi pe ață).*

*De câte ori am vrea să decupăm  
Cuvinte din dantela limbii caste  
Sau dăruim mai mult decât luăm,*

*Tot degustând iubirea în contraste,  
Ne pomenim ades că receptăm  
Acuza de emuli, „vânând” năpaste...*

## ***Fântânile din oameni au secat***

*Fântânile din oameni au secat,  
Deșertul se extinde cu mânie;  
Ciulini răzleți de megalomanie  
Un loc în față și-au revendicat.*

*Mai sună-a jale ciutura pustie  
Și stârvul unui vis anagramat  
(Când muntele din noi s-a erodat,  
Ne pleacă fruntea orice vijelie).*

*Croind cărări spre inimi de comete,  
Din sihle, stufărișuri sau poiene,  
Cu slovele de înălțime bete,*

*„Vânând”, cu sârg, Ilene Cosânzene,  
Izbim în sine încă un perete –  
Se sinucid frânturi din Diogene\*...*

*\*Diogene (din Sinope): filosof grec din școala cinică (Antichitate), admirat pentru dragostea sa față de cinste și adevăr, ce a ales să trăiască la limita necesarului supraviețuirii, având un dispreț absolut față de convențiile și principiile societății din acea vreme.*

## *Pe vastele nisipuri ale firii*

*Pe vastele nisipuri ale firii  
Se chinuie virtutea să pășească;  
În cugete, o ploaie mocănească  
Înăbușă, sub ropot, trandafirii.*

*Rămâne, într-un colț, o rostopască,  
Părtașă la scenariul amăgirii;  
Se-aude gustu-amar al devenirii –  
Din trunchi de pin, o salcie cu mască.*

*Câteodată, prin metamorfoze  
Ne trece soarta gri, uzând peneluri,  
Iar în tablou, în roluri de „mimoze”,*

*Înmărmuresc neprihănite țeluri;  
Tot încercând să dăm de tuberoze,  
Ne căutăm destinul prin tuneluri...*

## ***În cupe strâng nectarul din sonete***

*În cupe strâng nectarul din sonete,  
Îmi fac un cócktail strașnic din terține  
Și muguri de catrene cristaline,  
Ce-n leacul magic iscă piruete.*

*Însetoșată, uneori îmi vine,  
Ca bonus, să adaug pe-ndelete,  
Un plic de condimente din pamflele  
(Să nu uitați, ideea-mi aparține!).*

*Decât să cați neantu-n făgădaie,  
Mai bine te adapi din mustul slovei  
Și nu o faci de capră sau de oaie,*

*Că ești muntean sau frate al Moldovei;  
De tine verbe când se țin, convoaie,  
Te-nalță cu viteza supernovei...*

## ***Sub pleoapa toamnei murmură gorunii***

*Sub pleoapa toamnei murmură gorunii,  
Își dau binețe păsări călătoare,  
Iar ceru-și prinde-un nor la cingătoare  
(Pe gardul casei moțăie petunii).*

*Cu voal de-aramă, codrii și ogoare  
Se-nfășură, în așteptarea lunii –  
Se-nghesuie printre zăplazuri unii,  
Ce speră din caleașca-i să coboare.*

*Cenușa zilei zboară, risipită  
Pe cușma zării, pe fâșii agreste;  
Când murgul nopții-ascunde sub copită*

*Frânturi desprinse parcă din poveste,  
O zi din cosmos pare o clipită  
Și clipa o eternitate este...*



## ***E-o toamnă coaptă, în caleidoscop***

*E-o toamnă coaptă, în caleidoscop,  
Cazată la-ntâmplare prin hoteluri,  
Trăgând de timp în numeroase feluri,  
Să ne absoarbă-n sufletu-i miop.*

*Punând la punct "nevinovate" țeluri  
Și profitând de zor de-un astru șchiop –  
Un moș nătâng, cu față de ciclop –  
Își pune-n gând a inspira pasteluri.*

*Hiadele îi spulberă elanul;  
La zeul ierbii face temenele,  
Dar ghinionul curge cu toptanul –*

*Pe când credea că scapă de belele,  
Se-ncruntă peste umăr Caraimanul:  
Din zidul ploii zboară pietricele.*

## ***Adesea cu iubirea în perfuzii***

*Adesea cu iubirea în perfuzii,  
La clinica regretelor tardive,  
Purtăm îndelungate tratative,  
Cuprinși de febra finelor aluzii.*

*Ca robi ai Afroditei inventive,  
Suntem cobai pe nave de iluzii;  
Ne injectăm noiane de concluzii,  
Stocate-ades în replici incisive.*

*E prea târziu să ne căim că doare  
Scânteia ce se stinge în simțire;  
Forând doar în nisipuri mișcătoare,*

*Nu vom atinge niciodat' safire.  
Sărind să prindem pește în vârtoare,  
Uităm să punem undițelor fire...*

## ***Degust un nou pahar din toamna asta***

*Degust un nou pahar din toamna asta  
Cu iz de stele coapte și gutuie;  
Arome ruginii în mine suie  
Și visului îi redeschid fereastra.*

*În tufele de mur, o mierlă șuie  
Pe scena vie face pe măiastra,  
În sulița-i de-argint o ia săiastra  
Și în culcușul de mătase-o suie.*

*Sprânceană nopții-n pripă se ridică  
Spre-un brad holtei, cu mină-ntrebătoare:  
-Cum ai rămas mata frumos de pică,*

*Acum, când griul mușcă din culoare  
Și soarele, sătul de tot, abdică?  
-Am gena bună, nu-i nicio eroare!*

## ***Tăiem adânc în muguri de angoase***

*Tăiem adânc în muguri de angoase,  
Aroma lor ne stă în gât, coclită  
(Pe crengile atinse de artrită  
Atârnă, de un ștreang, speranțe roase).*

*Edenica secundă-i adormită,  
Pe chipu-i alb se-nghesuie grimase;  
Un ornic cam bezmetic stă de șase,  
Cu sulia de-o rază priponită.*

*Atunci când îndoiala ne încearcă,  
Sunând din clopot în a minții oază,  
Ne bântuie stafii de ploi, de parcă*

*Furtunile în creier acostează,  
Și prosternați, cu rugăciunea learcă,  
Simțim în plexuri spaima cum nechează.*

## ***Din frunze curge sânge ruginiu***

*Din frunze curge sânge ruginiu;  
De trunchi, sleita sevă se apucă.  
Pășește-un vânt zurliu pe coji de nucă,  
Pe drumul fantomatic spre pustiu.*

*Își uită-n sipet vara hăbăucă  
O porție jumate de rachiu;  
Se pitulă pe chipu-i stacojiu  
O furie că vremea-i e pe ducă.*

*Se-mbracă-n chihlimbare toată firea  
Și arșița a devenit casantă,  
Captivă-i în albume amintirea*

*Cu vise licărind în parapantă;  
Lăstunii-și poartă-n rucsacuri menirea  
De-a părăsi o toamnă agasantă.*

## ***Pe pajiștea uitării...***

*(poetei Ana Podaru, in memoriam)*

*Pe pajiștea uitării tu nu vei poposi  
Și pleoapa peste ochiul luminii n-o vei ține,  
Acolo unde Charon transportă flăcări vii –  
Pe-aceia ce trăit-au himerele ca tine.*

*Ai strâns în suflet țipăt, și soare, și cianuri,  
Un câmp de flori cernut-ai din amăgiri  
mundane;  
O hidră nemiloasă, cu pofticioase guri,  
Ți-a smuls din carne lacrimi cât pentru două  
Ane.*

*Actantă într-o piesă cu trist deznodământ,  
Fortuna îți scrisese cu sânge o scrisoare;  
În fibre-ți adnotează tuneluri de pământ –  
La îngeri poezia-i la mare căutare.*

*Cu rouă și petale castanii te vor plânge –  
O ultimă egretă sub piele ți se frânge...*

## ***La umbră de Vezuviu...***

*(scriitorului Ion Lazăr da Coza, in memoriam)*

*La umbră de Vezuviu-i agonie.  
Un clopot plânge-n hohote la Coza –  
În pieptul crucii murmură doar poza;  
S-a mai deschis un hău în poezie.*

*Tristețea-și ia din mine supradoza.  
Din cer se rupe-n pripă o fâșie,  
Un vis planează lin spre veșnicie  
Și-n suflet moare grabnic tuberoza.*

*Pe slove curge veștedă tăcerea.  
Chemări răsună, nimeni nu răspunde,  
Povestea-i mai amară decât fierea –*

*Cărarea se măsoară în secunde  
Din locu-n care pleci spre nicăierea;  
În inimi sună lieduri muribunde.*

## ***Rondelul viselor***

*Din moárul meu de vise  
Ce pășesc tiptil pe lame,  
Mi-am făcut vreo trei năframe,  
Le-am tivit cu nopți rescrise.*

*Și cu râvna lui Ulise  
Am ales un sac de scame,  
Din moárul meu de vise,  
Ce pășesc tiptil pe lame.*

*Benevol, un hohot mi se  
Răsuțește-n anagrame;  
Gem simțirile de foame,  
De pe sensuri interzise.*

*Din moárul meu de vise...*



## ***Rondelul slovelor***

*Din baionete și tirade  
Țâșnesc foneme-n ritm de clopot;  
Își bea absintul noul ropot  
De slove prinse în șarade.*

*Un stei de ură-n corduri roade,  
Cuvinte-(ab)surde dau în clocot;  
Din baionete și tirade  
Țâșnesc foneme-n ritm de clopot.*

*Consoane reci, în escapade,  
Se sparg de tâmple cu un tocot –  
Vocale-n urma lor, în jocot\*.  
Cuprins de patos, verbul cade*

*Din baionete și tirade...*

*\*jocot: (reg.) săritură, joc.*

## **Rondelul gândului fugar**

*Ecoul gândului fugar  
Pe-un zid de ploii se aciuează;  
Atomi de stropi în metastază  
Se zbat în micul meu pahar.*

*Mai dau pe gât câte-un coșmar  
Și descojesc câte o (f)rază;  
Ecoul gândului fugar  
Pe-un zid de ploii se aciuează.*

*Alerg în gol ca un ogar,  
Să prind o dâră de amiază;  
În mine e mereu pe fază  
Un geamăt aspru, solitar.*

*Ecoul gândului fugar...*

## ***Rondelul revoltei***

*Sub armura mea de lut,  
Țes revolte sau războaie;  
Săbiile mi se-ndoaie  
În coșmarul prevăzut.*

*Pact cu Ares\* am făcut –  
Vin angoasele-n șiroaie;  
Sub armura mea de lut,  
Țes revolte sau războaie.*

*Alb ca laptele bătut,  
Curge gândul pe o foaie;  
Gardurile mi se-nmoaie,  
Verb și cratime se-ascut,*

*Sub armura mea de lut...*

*\*Ares: zeul războiului în mitologia greacă.*



**II.**  
***INFLORESCENȚE***

*(elide)*

*Camelia Ardelean*

## ***Frunza***

*Privirea-mi cade peste frunza ce plânge surd  
la geamul meu;*

*În suflet geme nevăzutul și-un dor acerb  
de Prometeu.*

*Rescrie toamna-n palimpseste pe fiecare strop  
de vânt;*

*Apune până și cerneala pe piscurile din cuvânt.*

*Golubii cântă peste burguri un recviem în do  
minor;*

*Imită ploaia acalmia din ancora unui vapor.*

*Se frânge timpul în crevase în visul meu  
incandescent;*

*Romanul verilor albastre-și schițează ultimul  
fragment.*

## *Dans*

*Se plimbă silfii peste codri în dans nocturn  
și diafan;  
Secunda parcă mă privește tot mai pieziș, din an  
în an.*

*O bufniță întârziată e mândră-n draci de stirpea  
sa;  
Se-ntreabă oare ursitoarea pe cine-n coarne-o  
să mai ia.*

*Un pui de capră foarte neagră pierdutu-s-a  
lângă un stei;  
Silabe urcă-ncet în cuget, își fac din vaiet obicei.*

*O lună pală și nătângă își poartă trenea  
cu aplomb;  
Se rătăcește iar prin mine un licurici bătrân  
și chiomb.*



## ***Umbre***

*Cândva om fi sfioase umbre râvnind la izul  
de gutui,  
Ne-om „vindeca” singurătatea cu simțăminte  
amăruii.*

*Ne vom feri sub crugul zilei de rânetul anxiogen  
Al morții, care smulge clipe din fiece ipochimen.*

*Vom sta la coadă la uiumuri\* cu tolba plină  
de pământ  
Și-om fi iluziilor noastre cel mai fidel  
îngrășământ.*

*Eliberați de vicleșuguri și dezbrăcați de vechiul  
chin,  
Spre infinituri vom purcede cu pași mărunți  
de Shaolin.*

**\*uium:** vamă (aici)

## **Poveste**

*Trăiam cândva-n povești cu zâne desprinse  
parcă din azur,  
Când bănuiam că paradisul puteam din alții  
să-l procur.*

*Și cercetam cu râvnă pomii, păzind Edenu-mi  
ambulant  
De-atavice furtuni din colții vr'unui năprasnic  
elefant.*

*Creșteau în cuget portulace\*, tacit din pietre  
risipind;  
Priveau de la hotar ciulinii înspre grădina mea  
cu jind.*

*Țâșneau din mine cantilene cu forța unui  
proiectil;  
Nu bănuiam că și cuvântul câteodată-i instabil.*

*\*portulacă: plantă decorativă, care crește printre pietre.*

## ***Toamna***

*Pogoară toamna peste glie, tunând în marșu-i  
triumfal;*

*O lacrimă-și transportă sarea dinspre amonte  
spre aval.*

*Natura iarăși se îmbracă în haina-i trendy  
de brocart;*

*În mine zboară pescărușii, aterizând cu țipăt  
spart.*

*Un rest de soare adnotează pe frunze  
veștede-amintiri –*

*Se iscă-n galbenul apatic, din când în când,  
nedumeriri.*

*Descopăr trapa spre tenebre și o trântesc  
c-un scrâșnet sec;*

*O pomostesc cu-ntârziere... și-n fața umbrelor  
mă plec.*

## **Nor**

*Planeta-și strigă indignarea sub fiecare colț  
de nor;  
În humă ni se plimbă frigul dintr-un gigantic  
abator.*

*Tot mai arar găsim Parnásul în fibra noastră  
de carton;  
Vâslind confuză prin sinapse, își pierde lacrima  
din son.*

*Vorbim ades în papainoage\*, crezând că suntem  
semizei;  
Ne dă un ghiont eternitatea în colțul nostru  
de pigmei.*

*Captivi în mrejele gheenei, cu salbele de cruci  
la gât,  
Ne ține visul cel edenic câteodată de urât.*

*\*a vorbi în papainoage: a vorbi cu aroganță; a lua pe cineva peste  
picior (aici).*

## ***Scântei***

*Se frânge ziua fără grabă în milioane de scântei;  
Deplânge astrul libertatea din vremea când era  
holtei.*

*Adastă seara peste crânguri, oprindu-se  
după un grui;  
O mică rază selenară se simte brusc a nimănu.*

*Răsfiră noaptea peste glie eșarfa-i moale  
de satin;  
Mugește-n dorul său de ciută, în codru, cerbul  
carpatin.*

*Adoarme slova-n călimară, visând nuanțe  
de-ametist;  
Un greier pus pe țopăială îmi amintește că exist.*

## *Navigatori*

*Renaște-n paltini clorofila, zvâcnind sub paveze  
de nori;*

*Rămas-am, printre neputințe, debusolați  
navigatori.*

*Sub aripi crește-un dor de-albastru în fiecare  
porumbel;*

*În lutul nostru coexistă un înger și Mefistofel.*

*Se-oprește clipa din zvâcnire la poarta unui alt  
târâm;*

*Trăim minutul machiavelic, prin care visul  
ni-l târâm.*

*Planăm adesea în confuzii, ostatici între Yin  
și Yang;*

*Din când în când, primim în plexuri al vanității  
bumerang.*

## ***Istorii***

*În glia noastră dorm istorii ascunse-n lut de mii  
de ani;*

*Trecutul este-o odisee vândută-n piață  
de profani.*

*Cain și Abel sunt captivii din ADN-ul moștenit;  
Credința stă în echilibru pe lame roșii de cuțit.*

*În noi mocnesc bolnave euri, (re)populate cu  
ermiți\*;*

*Constat că nu culoarea măștii ne face-n suflet  
diferiți.*

*Ne injectăm ades în venă o doză de histrionism;  
Suntem alergici la perfuzii cu „perimatul”  
romantism.*

*\*ermiț: persoană care duce o viață retrasă, care evită societatea  
(aici).*

## *Nuferi*

*În mine tace iar oceanul, în tine-și țese-un  
geamăt scut;  
Cândva-ntâlneam un lan de nuferi la porțile unui  
sărut.*

*În mine țipă-un vârful de lance, în tine zace-un  
alizeu;  
Magia dintre noi se sparge, iar frigul are  
un puseu.*

*Prin cord se plimbă asimetric un simțământ  
descumpănit;  
Angoasa își dă rămă ziduri ce dragostea  
au păcălit.*

*Pândim avizi la estacade un murmur cramponat  
de val;  
E mult prea strâmtă închisoarea din cercul tău  
cu nor oval!*



## ***Ceață***

*Pierduți prin horbote de ceață, atingem faruri  
în cuvânt;  
Lumina e un întuneric în care-nvie tot ce-i sfânt.*

*Înfrângem năluciri nomade în soarta noastră  
de-mprumut;  
Pândim la copcă adevărul din "relativul  
absolut".*

*La show-uri suntem „pe felie”, tot colectând  
„senzații tari”;  
Citim doar titluri de reclame și brusc ne credem  
cărturari.*

*Purtăm în rucsacuri speranțe-nvelite-n pânze  
de paingi;  
Fortuna visul îți luxează, când piatra lui Sisif  
împingi.*

## ***Lacrimă***

*Mă-ntreb subit: iubirea-i o lacrimă pe sfoară  
Ori nufărul din iris, ce dă pe dinafară?*

*Mă-ntreb de bidiviul ce zburdă-n cordul meu  
E freamătul din atrii, ajuns la apogeu.*

*Mă-ntreb de simbioza tacită umăr-tâmplă  
E semnul de miracol ce-n pripă ni se-ntâmplă.*

*Mă-ntreb de caravela ce poartă noul dor,  
Ardență ne procură și din Ecuador.*

## ***Fantezie***

*Mi se frânge-adesea versul de prea multă  
fantezie*

*Sau câteodată slova zace sub anestezie.*

*Mai flambez câte-o consoană, să o epurez  
de „pete”,*

*Ori presar peste vocale flori, mărgelile și paiete.*

*Se ascund în avanposturi paranteze și noeme;  
Să se-nfrupte din hârtie parcă este prea devreme.*

*Mă desparte-un hop de muza năzuroasă  
ori placidă;*

*E cam greu să guști oțeturi, când râvnești  
la hesperidă\*.*

*\*hesperidă: Fruct cărnos asemănător cu baca, cum are portocalul,  
lămâiul etc. (aici).*

## ***Albastru***

*De acum gândesc albastru, spre Nirvana\* mă  
îndrept,  
Sunt sătulă de ghețarii ce-mi creșteau morbid  
în piept.*

*Populată-s de fantasme din pădurea lor de jad,  
Iar cascadele din mine se încing c-un centigrad.*

*Paradigmele exultă; face soarta un demers  
Și mă-mpac din nou cu țărmașul din ținutul „cel”  
advers.*

*Am atins în catacombe, alergând, frânturi de zid;  
Cugetări fosforescente întunericu-l desfid.*

*\*Nirvana: 1. Stare mistică de fericire la indieni, constând în eliberarea de grijile vieții, în contopirea sufletului individual cu esența divină, dobândită prin contemplație și asceză. 2. Stare de fericire, de liniște, de echilibru.*

## ***Frig***

*Ne strânge arșița în gheare cu patimă  
de-adolescent;  
Pe dinăuntru ne-ncrustează tacit un frig  
adiacent.*

*Se-ncolăcește-n carnea noastră un fel de șarpe  
fără dinți  
(Că nu ești “piesa” din cavoul numit și karma,  
te tot minți).*

*Ne costumăm indiferența în felurite blăni  
sau piei  
Și zugrăvim serenitatea cu varul urii; Panta rhei.*

*Desprinși (ne)vii de malul fricii, de îndoială  
sastisiți,  
Dăm probele de bras în balta pictată  
cu meteoriți.*

## **Triluri**

*O mierlă și-a schimbat programul de triluri  
lângă casa ei;  
Pășim prin umbre de nisipuri, însă ne credem  
corifei.*

*Se zbate burgul sub năframa de țipete, moloz  
și praf;  
Pe fiecare frunte soarta gravează-adânc  
un epitaf.*

*Șoptesc în limba lor castanii povești din lumea  
de demult;  
În cuget și-a deschis aleanul, printre vocabule,  
un pult.*

*Doi tineri ocoliți de muză privesc graffiti  
pe un zid;  
O cioară-și scutură "taiorul", captivă-n  
cântecu-i morbid.*

## ***Condamnat***

*Degust din pâinea existenței cu pofta unui  
condamnat,  
Ce smulge lacom dintr-o rază surâsul ei  
înfometat.*

*Pășesc pierdută prin poeme – grădina mea  
de nopți pustii;  
Într-o poveste fără zâne, îl țin de vorbă pe Dali.*

*Cuprind în palme galaxia din sânul unui univers  
Captiv în ramurile mele și-n seva fiecărui vers.*

*Doar Thanatos, rămas în umbră, pândind lumina  
după zid,  
Își face planuri de bătaie sub mina-i falsă  
de cervid.*

## *Iriși*

*O rază-atinge-o arhitravă și cugetă la lumea ei;  
În piept de iriși tace timpul, din mine zboară  
porumbei.*

*Un lan de grâne se frământă de plânsul stins  
al unui bob  
Și-un colț stingher de amintire se joacă pașnic  
în scrânciob.*

*Poteci de gânduri măsluite așterne vara-n  
urma sa;  
Se pitulă încet ursita în țipătul de cucuvea.*

*Un vânt paideic fără vlagă răsfiră iarba  
de la porți;  
Lumini captive în sinapse sortează viii dintre  
morți.*



## ***Duh***

*Un corb își piaptână veșmântul în preajma unui  
răchitan;*

*În mintea unor juni de astăzi planează-un duh  
aerian.*

*Dansează fumu-n câte-o sobă, în drumu-i leneș  
cătred horn;*

*Un nor obraznic face fițe și pișcă luna de-al său  
corn.*

*Se sprijină de gard un tânăr cu zâmbet dionisiac,  
Mirat total că universu-i încapă într-un vârful  
de ac.*

*Luat de valul sibilinic, va eșua lângă vr'un port,  
Salvat de grația Fortunei, în visul său aproape  
mort.*

## *Liniște*

*Pământul freamătă sub scoarță la gândul iernii  
ce-o veni;*

*Ferestre albe să deschidă un ego plat  
s-ar cuveni.*

*O liniște săpată-n stâncă își strigă dorul de vipii;  
Pe-o ramură stinghere frunze încearcă tușe  
arămii.*

*Studenti absenți la seminarii pornim  
a ne compătimi,  
Că ambulante galantare suntem din tată  
până-n fii.*

*Ne umplem grotlele din sine cu tone  
de chinezării;  
Prin noi se plimbă-nsingurarea  
ca în Salar de Uyuni\*.*

*\*Salar de Uyuni: cel mai mare deșert de sare din lume, situat lângă  
creasta Munților Anzi, în Bolivia.*

## ***Perle***

*O iarnă rece-mi crește-n carne, spărgând  
lumina-n cioburi gri;*

*Din cartea noastră, nici coperta nu mai dorești  
s-o reînvi.*

*Șirag de perle poartă norii la gâtul lung  
de catifea;*

*În noi, cândva, ecuatorul amprența vie își lăsa.*

*Șoptește-n taină numai vântul, prin plete  
de-anotimp zburdând;*

*Ne sfâșie condorii-n pripă și răsăritul  
de pe gând.*

*Aș vrea din nou mărturisirea-ți de ia nopții  
s-o deschii;*

*Țigara patimei murinde își cerne scrumul  
pe alei...*

## **Roi**

*Ziua se disipă într-un vag contur;  
Nu mai pot, din soare, cântecul să-l fur.*

*Scara către astru are-o treaptă gri;  
Zboară-n roi, prin mine, fluturii-stafii.*

*Umbrele adastă pe-un lăstar în crâng;  
Flăcări din cenușă nu mai pot să strâng.*

*Liniștea în scorburi doarme liniștit;  
Gândul ca o gheară brusc mi-a amuțit.*

## ***Fantasme***

*Fug silabele din mine cu viteză de atlet;  
Încropesc, din mers pe sârmă și din salturi,  
un sonet.*

*Bâzâie în țeastă zilnic ritmurile, fel de fel;  
Dăltuiesc în ceața minții, cu rigoare, un rondel.*

*Toropită-n jarul sorții, pe-ndelete mă afum;  
Storc din râul de fantasme, ce mă-nghite,  
un pantúm.*

*Sar din fibre hăuri multe, rude cu mulțimea vidă;  
În oceanul viu de slove clipocește o elidă.*

*Camelia Ardelean*

***III.***  
***INTROSPECȚII***

*(vers clasic)*

*Camelia Ardelean*



## ***Pribeșind spre Hades...***

*Pribeșind spre Hades într-un soi de (b)arcă  
Și vâșlind tenace pe-un gigantic râu,  
Atacați de bestii, spaime ne încercă  
(Styxu-ngheață-n valuri umbre pân' la brâu).*

*Așchii de tsunâmi ne lovesc în față  
(Tremură în cuget flori de asfodel\*);  
Vaieru-și expune, aspru, mina-i creață,  
Nu răzbate-un zâmbet nici cu hidromel.*

*Jalea e stăpână pe locașul negru  
(Se încruntă Cerber zângăbind din colți);  
Deveniți captivii ritmului alegru,  
Resimțim în plexuri zeci de mii de volți.*

*Ne așteaptă Minos, crunt, la judecată,  
Aiakos e-alături, c-o grimasă rea;  
Conștiința noastră nudă, descărnată,  
Fi-va spânzurată-n vârfuri de andrea.*

*Am dori tristețea s-o putem ascunde  
Într-un colț de geană, s-o luăm cu noi;*

*Până când pogoară Thanatos, fecunde  
Țipete se-aruncă-n lacomul șuvoi.*

*Spre Tartar, ignobili, depărtați de sine,  
Adâncim în coaste visuri hialine...*

*\*asfodel: plantă de grădină (mediteraneană), cu flori albe sau galbene.*

## ***Mă-mbăt cu apă moartă...***

*Mă-mbăt cu apă moartă la crâșma zisă viață,  
Mai am în pușculiță vreo câțiva gologani;  
Pereții puși pe șotii de piele se agață,  
Mințindu-mă cu visul din floarea de castani.*

*Eram precum intrusul din propria genune,  
Dar azi bacchusiana fervoare m-a-ncolțit;  
În sulițe de gânduri curajul de-mi apune,  
Mai trag un gât din sticla cu tentă de cromit.*

*Pe sârmă oscilează iluzii carnivore –  
Le-a prins euforia de câte un picior  
(Pe calea către iaduri sunt câteva Gomore,  
Ce-și strigă ignoranța și umbrele în cor).*

*Idei fosforescente se-nghesuie să pască,  
Din iarba cutezanței de-a fi, un ultim smoc;  
Se-ascunde-n conștiință un sâmbure cu mască,  
Prin gânduri turmentate, ca în caleidoscop.*

*Absorb reminiscențe din tipica povară  
A golului de sine, ce da pe dinafară...*

## **Visăm...**

*Visăm ades egotic, visăm incestuos,  
Meandrele din euri tixite-s de caverne;  
Sobolii amăgirii își termină de ros,  
La cina de pe urmă, himerele paterne.*

*Visăm indubitabil, visăm paradoxal,  
Prin creier ni se scurge păcatul „cel” homeric;  
La visuri nu există sezonul estival,  
Ci numai anotimpul „salvat de întuneric”.*

*Iluzii incolore și fără preambul  
Țâșnesc resuscitate, cu teamă de crepuscul;  
Doar patima acceptă un rol de funambul,  
Speranțele sucombă în spiritul minuscul.*

*Visat-am pân' la fibră și până la atom,  
Cu tolba înțesată de temeri colosale,  
Visăm eternitatea și dreptul de-a fi Om;  
Antena plăsmuirii abundă de canale...*

## ***Voi n-auziți cum strigă...***

*Voi n-auziți cum strigă pământul către cer  
Și iadul cum dospește în scoarța veșniciei,  
Cum frigul se zburlește în vidul-temnicer  
Deschis în pieptul sorții, sub faldurile iei?*

*Voi n-auziți cum urlă poverile în noi  
Și-n fiecare fibră zvâcnește câte-un hohot,  
Cum fluviu-nsingurării ne-atrage în puhoi,  
Iar dinții reci ai fricii se-ascut sub limbi  
de clopot?*

*Voi n-auziți cum țipă în fiecare por  
Coșmaruri nevăzute cu brațe filiforme?  
Închiși ca sinistrații pe-o punte de vapor,  
Din venele stihiei clonăm simțiri diforme.*

*Voi n-auziți un plânsset? Morminte în convoi  
Deschid flămânde hăuri, lumina să ne-o-nghită;  
Ne pleacă din cuvinte tăcerile în roi  
Și corduri explodează sub munți de dinamită.*

*Voi n-auziți cum seacă izvoarele din gând,  
Cum seceta fierbinte se-nfruptă din speranță,*

*Cum piere violeta cu lujeru-i plăpând,  
La poarta primăverii, cu degetul pe clanță?*

*Voi n-auziți cum geme planeta sub cuțit?  
Ne moare pescărușul din iriși pe-ndelete;  
Din umărul lui Zeus toiag ne-am încropit,  
Dar până și-nchinarea-i subțire și cu pete.*

*Voi n-auziți cum strigă?... Căderi în sine curmă  
Avântul unor vulturi în zborul de pe urmă...*

## ***Se-nchide ochiul minții...***

*Se-nchide ochiul minții cu scrâșnete de pleoape,  
Destinul smulge așchii din trupuri cu un click,  
Ni-i haosul în sânge și iadul mai aproape,  
Cu clipe sfârtecate pe drumul-inamic.*

*Deschidem uși în sine, dar le trântim pe dată,  
Păcate vechi, senile, le-am șters de pe răboj –  
Am vrea o altă casă-nlăuntru, renovată;  
Din bezna lui Erebus\* luăm câte-un cârmoj.*

*Sub clopote de gheață ni-s gândurile cioburi –  
Un graur, prin sinapse, aproape că e viu;  
În brazi mușcați de geruri stau iernile în globuri  
Și-n vămile de lacrimi regretul e plăviu.*

*Mai scapă câte-o slovă zurlie de pe gheme,  
Se-nfruptă poezia din doza de urât;  
Cu tălpile pe viață, să mori e prea devreme –  
În foamea de himere, prin Oz am coborât.*

*Se clatină ființa în matca ei de ceară;  
Oceanul de tăciune-l purtăm pe dinafară...*

*\*Erebus: personificarea întunericului primordial în mitologia greacă.*

## ***Se sinucide scoica...***

*Se sinucide scoica în lumea ei de sare  
(La zar, norocul pierde partida ce-a rămas  
Din jalnice turnee de table în impas,  
Jucate pe sub mână c-o veche ursitoare).*

*Pe valul cel eratic doar umbrele adastă;  
Secunda se promenă-n clepsidră fără țel.  
Frânturi de-apocalipsă, prezente la apel,  
Deschid cu zel în cuget o intimă fereastră.*

*În larg, rechini psihotici deciși să stânjenească  
Blajine foci ferite la sânul lui Proteu,  
Inapți să convertească bătrânul alizeu,  
Înșfacă hălci din marea cu tentă de-adamască.*

*Se-mbie pescărușii-n walpurgicul scenariu,  
Să depene o rază din bulgărele viu  
Al astrului anemic, ascuns în pardesiu,  
Dar chipul fără vlagă-i convinge de contrariu.*

*Actori sau doar regizori în triste seriale,  
Visăm la nemurire, ostatici în cvartale.*



## **„Eu nu strivesc corola...”**

*(blagiană)*

*„Eu nu strivesc corola” ce-n inimi se arată  
„Și nu ucid” în nimeni un vârful de curcubeu;  
Aleg să birui focul, ca blândul Prometeu,  
Să rotunjesc Lumina în suflete-erată!*

*Ating cu gândul taine în piatră zăvorâte,  
În care încolțit-a un bob de univers;  
Când bezna se disipă în cugetul imers,  
Înseninez fântâna de visuri mohorâte.*

*În timp ce crește iarba „pe buze ori morminte”,  
Culeg din vraja lunii misterios nectar,  
Sporesc cu ne-nțelesuri eterul selenar;  
De luturi se agață tăcerea din cuvinte.*

*„Eu nu strivesc corola” pe fruntea unor clipe  
„Și nu ucid” izvorul de ploii ce ni s-a dat;  
Răzleț prin necuprinsul de spaime spintecat,  
Aștept, din îndoială, un zbor să se-nfiripe...*

## ***Dorm clopotele minții...***

*Dorm clopotele minții în tâmpla națiunii  
(De-ar fi redempțiunea neistovitul scop!)  
Și demonii se-ndeașă printre atomi la unii,  
Când visul se târăște prin întuneric, șchiop.*

*Dorm seceri și ciocane, sucombă revoluții,  
Fâșii de libertate mai trag un somn de-amiaz;  
Pe trepiedul sorții se-nghesuie mamuții,  
Să prindă loc prielnic într-al mâhnirii iaz.*

*Dorm plopilor-n conștiințe, în păsări doarme  
zborul,  
La săbii și pistoale avem abonament –  
Infernul din cuvinte nu ia cu binișorul;  
Răsare dintre atrii un vid adiacent.*

*Dorm nopțile pe sănii în umbre nemurite,  
Nechează nepăsarea în piepturi de ortaci;  
Un colț de-apocalipsă lumina o înghite –  
C-un zvâcnet, licuricii se schimbă-n vârcolaci.*

*O foame ancestrală de viață ne cuprinde;  
Prin ierni aglutinate nu poți găsi merinde...*

## ***Dușman atroce...***

*Dușman atroce. Țipete-n tranșee.  
Priviri piezișe. Nopti debusolate.  
În trupul minții, ziduri de cetate.  
La poli de vis, cenuși de orhidee.*

*Cămăși de forță. Vid. Anxietate.  
Un pâlc de nori la margini de idee.  
Furtuni de ego. Zloată. Ambardee.  
Exces de groază-n munții de păcate.*

*Plămânul Terrei fîrave-n apnee.  
În goană, umbre spre eternitate.  
Clespidre frânte-n corturi și palate.  
Pustiu și clipe slute pe alee.*

*Doar colbul viu, de „optâșpe” carate.  
Prezent infirm. Amară epopee.  
Arheu sleit. O jalnică paidee.  
Parnás în comă. Plumb. Veracitate.*

## *La geamul meu stafia...*

*La geamul meu stafia stă de pază –  
O amintire moartă mai demult;  
Credeam că o uitasem într-un pult,  
Rămas nespovedit de Bobotează.*

*Din prevedere mi-am făcut un cult –  
Rup în fâșii trecutul, sunt pe fază:  
Când mă atacă „demonii de-amiază”,  
Resuscitez Edenul meu ocult.*

*Mai sar un iamb, mai răstignesc o frază,  
Nisipul clipei mi se pare mult;  
Îmbrac cuvântu-n haine de adult  
Și îl hrănesc cu stele dintr-o oază.*

*Din când în când, destinul îmi consult –  
La vreun festin arar mă programează  
(Un ciot de soare molcom stă de pază);  
Se-noată bras în veșnicul tumult.*

*Tot căutând sârguincios o rază,  
La harpa zilei, burgul îl ascult...*

## ***Nu-mi luați cuvântul...***

*Nu-mi luați cuvântul, e săpat în humă,  
Mi-au crescut în carne litere de plumb,  
E-nroșită slova, arde ori sugrumă;  
Mă străbat, atomic, zboruri de golumb!*

*Nu-mi luați cuvântul, mi-l expiră cordul –  
Runele se-nalță-n vene explodând,  
Se-ntâlnește sudu-n cratimă cu nordul!  
(Mă-nvelește-n scuturi un egó plăpând.)*

*Nu-mi luați cuvântul, mi-e a doua casă –  
De sub ziduri sparte des mă recompun!  
Rugăciuni murinde, smulse din crevasă,  
Le îmbrac în minte-n pene de păun.*

*Nu-mi luați cuvântul, e cioplit cu dalta –  
Înveliș de piatră sau de alizeu!  
Din poeme curge sângele cu balta,  
Se ciocnesc hiade în același eu.*

*Nu-mi luați cuvântul, este ca o poartă,  
Pe sub care gândul vajnic mi-l strecor!*

*Universu-n fibre deseneaz-o hartă,  
Îmi pătrunde ceru-n fiecare por.*

*Nu-mi luați cuvântul, se revarsă-n mine  
Din celesta clipă care mă conține!...*

## ***Citește-mă...***

*(mesajul unei cărți abandonate)*

*Citește-mă când vei uita cărarea  
Spre visul cast, în taină pietruit,  
Când vei afla că-n lacrimă și sarea  
Își sapă-n sine trepte de granit!*

*Citește-mă când vei simți că arde  
Ființa ta de dorul de-absolut,  
Când iarna sorții flutură-n stindarde  
Și îți mai dă-n avânt un upercút!*

*Citește-mă când vei simți amarul  
Cum urcă-ncet în searbădul meniu,  
Prin verbul pal când trece solitarul  
Și-aprinsul dor de proaspăt și de viu!*

*Citește-mă când te dezbraci de tine  
Și în cascada zilei te scufunzi,  
Când oful tainic nu se poate-abține  
Și curge-abrupt prin anii cei rotunzi!*

*Citește-mă când vei uita că ora  
Dispare-n pripă-n veșnicul mormânt,*

*Când vei bara contractul cu Pandora  
Și vei semna cu cerul legământ!*

*Citește-mă când iriși se revarsă  
Din pieptul clipei ce te-a-nlănțuit,  
Când Cupidon îți joacă iar o farsă  
Și ești convins că dragostea-i un mit!*

*Citește-mă la bine, la mânie,  
La oboseală ori la supărări –  
Un ram căzut în spleenuri reînvie  
Și-n trunchi se nasc nomadice schimbări!*

*Pe sub coperti găsi-vei alinare,  
Chiar dacă huma-i umbră călătoare...*



## ***Fugim în noi...***

*Fugim în noi, fugim de adevăr,  
Cu traista ponosită și murdară,  
Luăm ades Tartarul în răspăr,  
Iar toamna o-nhățăm ca pe-o povară.  
Din visuri negre, albul s-a prelins;  
Dospește în cochilii, vastă, brută,  
O teamă-ardentă de-a nu fi învins,  
În lupta cu egoul, o redută.*

*Drogați de nori, drogați de poezii,  
Presăm atent himere în ierbare;  
Plutim pe Lethe\*-n nave cenușii,  
Cu lacrimi prinse-n stări de agregare.*

*Sub zidul nostru tern de hominzi,  
Se-ascunde într-un colț voința flască –  
Sortăm meticulos, prin cărămizi,  
Oscioarele de iepure cu mască.  
Smeriți de ploi, smeriți de uragan,  
Sorbim din vremuri câte-o-nghițitură;  
Cocteilul de simțiri, sub iatagan,  
Pompează-n vene tot mai multă (zg)ură.*

*\*Lethe: (mitologie) fluviul Infernului, care făcea să se uite trecutul.*

## **O gară...**

*O gară nu vine, o gară nu pleacă,  
Rămâne-al speranței noptatic străjer;  
Cu trupul din visele puse pe joacă,  
Ai crede că timpu-i se scurge din cer.*

*O gară nu plânge, o gară nu râde,  
Își țese durerea în geamăt prelung;  
Un ornic rânjește cu fața-i de gâde,  
Când ácele-i ore și vremuri împung.*

*O gară nu spune, o gară nu cere  
(Cuvinte se sfarmă pe-avid caldarâm),  
Unește în corduri de ploi emisfere  
Și-n fluturi îmbracă anostul tărâm.*

*O gară nu doarme, o gară mai sparge  
Simțiri desfrunzite în cioburi de dor,  
Înalță himere pe post de catarge,  
Iar șine se-amuză în rol de vapor.*

*O gară nu uită, o gară nu iartă,  
Despică neantul din oameni ades,  
În stații de gânduri dorind să împartă  
Cornete de lacrimi și lozuri expres.*

*O gară pândește morbid la răscruce;  
Spre ea, călătorul penumbra-și conduce.*

## ***Condamnat la viață***

*Un suflu nou m-a condamnat la viață,  
Cu iarna la pachet, drept suvenir;  
În trupul meu, viorile îngheață,  
Solfegii gustă frigul în delir.*

*Sub piele-mi doarme-o veche agonie,  
Țesută-n lut cu râvnă de paing;  
Cu sufletul atins de-anorexie,  
Simțirile de-abisuri se ating.*

*Un suflu nou ridică în picioare  
Efîgia statuii de nisip –  
Mi-am abonat, tacit, la vindecare,  
Un sâmbure din vechiul arhetip...*

## ***Cu șerpuiți de dragoste...***

*Cu șerpuiți de dragoste și ură,  
Stații de ziduri sau de anaconde,  
Ne fofilăm sub răsărituri blonde,  
Ascunși în huma noastră, sub armură.*

*Un înger orb, în zboruri clandestine,  
Se mai strecoară, brusc, la suprafață,  
Înveșnicit în biet mosor de ață;  
De lut, cătușa aripa-i conține.*

*Pescuitori în valuri apretate,  
Găsim un ciot, să ne-agățăm morunii;  
Hazardu-mbracă măști nevii la unii  
(Sub talpa minții, slovele ni-s plate).*

*Se închircește-n cuget vechiul freamăt  
Din palida colecție de oase,  
Desprinse din scheletul de grimase,  
Ce-n racla vieții pâlpaie cu teamăt.*

*Sătui de umbre și alergătură,  
În sine, o fereastră ne conjură...*

## **Poemul e-n toate...**

*(replică la poezia **Partidul**, de George Lesnea)*

*Poemul e-n toate, e-n cele ce sunt  
Dospite în sine sub drojdia vremii,  
În clipa-nfrunzită cu zboru-i fecund,  
Ce-ascunde-n clepsidre de stele boemii.*

*Poemul e-n seva din orișice gând,  
E-n așchii de viață desprinse din carte,  
E-n arbori și-n păsări, în omul de rând,  
Ce stoarce scânteii din lumină aparte.*

*Poemul e-n scoica adusă de val,  
În dansul fantastic a două sirene,  
E-n nota țâșnind jucăuș din caval  
(În ploii de-asfînituri înoată catrene).*

*Poemul e-un flutur ce luptă în van  
Să-și smulgă anemicul vis din strânsoare,  
E chiar și-n nimicul lipit de tavan,  
Atunci când tenebra sau rima te doare.*

*Poemul e-n viul țipând în ciorchini,  
În cranii de gânduri zdrelite de noapte,*

*În coame de ploi și în plâns de mălini,  
În cozi de cometă și-n zile răscoapte.*

*Poemul e-n mine și-n tine, de vrei,  
E-n raza ciobită de marginea zilei,  
Dar moare spasmodic sau lent în acei  
Ce cată-nălțarea-n cocoașa cămilei.*

*Poemul e teama de vid și-abulie,  
E tropotul minții, ce moartea (ne-)o-nvie...*

## ***În spatele aripilor...***

*În spatele aripilor e-un gol,  
Un rest de cer și-o insulă pustie,  
Un vultur în exil și agonie,  
Un soare dezmembrat în rostogol.  
În spatele aripilor e vânt,  
Un anotimp cu sunete diforme,  
Regalul cu iluzii filiforme;  
Cuvintele-s gravate în pământ.*

*În spatele aripilor e-un somn  
De voie; uneori e veghe,  
Un frig senil, înveșmântat în zeghe,  
Destin de sclav, ambiție de domn.*

*În spatele aripilor e-un dor  
De mierea care curge din lumină,  
De setea de albastru, ce combină  
Un tril de sturz cu țipăt de condor.  
În spatele aripilor e-un ceas  
Cu limbi de foc și cifre îngropate  
În clipele râvnind la nestemate,  
O ultimă frântură din Parnás...*

## ***Cad îngeri din icoane...***

*(poetei Ana Podaru, in memoriam)*

*„Cad îngeri din icoane“, în tâmpla minții arde,  
Ne strânge-n chingi fobia de țelul revolut;  
În inimi plâng ecouri, se-ascut simțiri bastarde,  
Păcatul se divide, ne dă un upercút.*

*Încrederea e-un spectru primit ca moștenire,  
Custúra necredinței se-ascute tot mai mult  
(În vortexul de lacrimi, n-ai cum să-ți vii în fire),  
Și-n fiecare rană pulsează-un drum ocult.*

*Cangrena-nsingurării tulpina ne-o inundă  
(Experți în izolare, confuzi în samsará);  
Ne vindem creștinismul pe-o soartă infecundă,  
Cu gândul că Nirvana e-un boț de baclava.*

*„Cad îngeri din icoane“, erup în noi eresuri,  
Sucombă-n cordeline iluzia de-a fi,  
La ură cu extensii, vânăm subînțelesuri;  
Aspidele sub piele-și înjgheabă armoarii.*



## ***Din fibra nopții...***

*Din fibra nopții sfâșie condorii  
Și frunza geme-n fiecare gând;  
Se-mpotmolesc în noi nădejdi, arzând  
Mocnit în surogat de purgatorii.*

*Coagulează toamna în nervură,  
În inimi vântul bate vertical,  
Efluviul urii-și caută (r)egal;  
Din zidul minții, pietrele se fură.*

*Se-apeacă-n tină, să-i asculte pulsul,  
Timpanul vremii, orb și perforat;  
În vârful de lăncii, orele-au clacat.  
Spre alt tărâm ne șlefuiem impulsul.*

*Alumni restanți la lecțiile vieții,  
Ne dăm în bărci cu pui de exegeți;  
Când hidra vârstei mușcă din pomeți,  
Ni-i plânsul orb sub faldurile ceții...*

## ***Cum crește disperarea...***

*Cum crește disperarea pe-ogorul națiunii!  
Semințe de angoase pe beznă germinează,  
Iar sapa joacă rolul de panică la unii –  
Avântul cu tumoarea intrată-n metastază.*

*Se scurge-un gri spasmodic din cerul ars  
de febră,  
Subtile orizonturi și-au tras perdeaua sură;  
Spre Styx ne poartă pașii, călcăm greoi pe zebră  
(E-un drum pavat cu sânge și zmei la cotitură).*

*Egouri scrijelite – le-a prins năvodul sorții;  
Simțiri cuneiforme se-ascund în scrinuri sparte.  
În bula de-ntuneric și aeru-i pe porții,  
Felii de existență le punem deoparte.*

*Ne facem, vii, rezerve de viață congelată  
(Servim tristeți în cuburi direct din paniére),  
Ne-așteaptă la răscruce un demon cu cravată;  
Un iz apocaliptic se simte-n emisfere.*

*Din fiecare umbră, un Iov modern renaște;  
Urgia se întinde ca lepra. În cavernă*

*Își face semnul crucii un cadaveric Paște.  
Luăm de-acum lumina, pragmatici, din lanternă.*

## ***Ne-mpărtășeam din rouă...***

*Ne-mpărtășeam din rouă, din frunze și din flori,  
Iisus veghea Lumina în arsa noastră humă;  
Prin anii cu eresuri sortate pe culori,  
Ferestrele din suflet aproape ni se-afumă.*

*Ne-mpărtășim din vișor, din clipe de bazalt,  
Rămânem osândiții cu Golgota în coaste;  
Cu greu în echilibru spre malul celălalt,  
Înfrângem odiseea din visurile caste.*

*Când degustăm tenace fărâme de Tartar,  
Croindu-ne, psihotici, tunel spre miazănoapte,  
Se năruie-n celule al minții stăvilari;  
Ne-nvolbură păcate în stoluri, câte șapte.*

*Odată din țărână ne vom împărtăși,  
Vom smulge dintre buze de clopot doar un vaier,  
Descinde-va mătasea uitării peste vii  
Și clipele străpunse vor suspina în flaiier...*

## ***Eram un mal fierbinte...***

*Eram un mal fierbinte și feeric,  
Tu un ocean cu valul potolit;  
Fugeam din noi, ades, pe întuneric,  
Cu-mbrățișări în ton de malahit.*

*Și cufundați în mustul pasiunii,  
Ne îmbătam cu zile și cu nopți  
(Se desfrunzeau de plânsete gorunii,  
În timpul dens al strugurilor copti).*

*Cenuși de gând se-nghesuie în zare –  
Se scurge bezna-n visul meu bălai;  
Din tine gustă stelele amare  
(În val se-mbibă tropote de cai).*

*La hora toamnei nu mai joacă luna,  
Din ploscă, vinul singur s-a băut;  
La poli de dor se tânguie Fortuna,  
Pe câmp de maci, pelinu-a renăscut.*

*Pe-arcada sorții doarme Afrodita;  
În carnea noastră veștedă-i ispita...*

## ***Pe sub coaja zilei...***

*Pe sub coaja zilei colcăie relicve  
De minute calpe, sparte-n gălbenuș,  
Își ițesc condorii palidele tigve;  
Un fior de ploaie geme sub arcuș.  
În răscrucea vremii tremură castanii,  
Protejându-și coama de-un atac celest;  
Împletește toamna sub pământ jelanii –  
Din infern, sobolii țes un manifest.*

*Se ascunde slova-n clonțul cucuvelei,  
Răsucită-n sine, plină de catran;  
Se închină via cu credință celei  
Ce-i veghează rodu-n fiecare an.*

*Se pitește vântul iute în firidă,  
Domolind elanu-i de actor grăbit;  
Căutând nimicul din mulțimea vidă,  
În vigoarea pietrei el s-a cuibărit.  
Un sobor de frunze, as în cantilene,  
Și-a năimit orchestra pentru un sezon;  
Emisfera tristă-și trage peste gene,  
Cu mișcări subtile, veștedul oblon...*

## *Aceleași ploi...*

*Aceleași ploi icnesc neprevăzut  
Și-aceiași nori își strigă biruința;  
Înoată-n sânge pseudocredința –  
Un suvenir din mărul revolut.*

*Aceiași câini se-nhamă la trăsuri  
Și-aceiași „morți” își urlă neființa;  
Ne costumăm războaiele-n Levința\*,  
Când foamea naște panică și uri.*

*Aceiași spini pe ramuri de măslin  
S-au cățarat, voind să demonstreze  
C-un rai abscons în miriștile treze  
Ar fi de răni și vaiet arhiplin.*

*Un geamăt stins mai smulgem din adânc –  
A obosit „pământul” să vibreze;  
Un mic elan pășește pe piuneze  
Și-și poticnește brusc piciorul stâng.*

*Aceleași ploi ne murmură în vine;  
Un bulgăre de-albastru ne susține...*

\***LEVINȚA**, *Doina* (n. 1939, București): scenograf și designer român.

## **Poeții...**

*(dedicată marelui poet Lucian Blaga)*

*Poeții sunt asceții din propriile gânduri  
(Adâncurile roze „se zbat între pereți” –  
Când guști avid din lavă, nu poți să te desfeți),  
Duc jertfa unei Ane pe crucea dintre rânduri.*

*Ascultă “gânguriturii” de-atavice “izvoare”,  
Din care se adapă atomii însetați;  
Sunt veri cu orizontul și cu lumina frați,  
Imploră universul pe ei să se pogoare.*

*Cerșesc cu umilință un boț de acalmie,  
În freământul empiric al vastelor iubiri;  
Își plimbă “nebunia” în vagi mărturisiri,  
Li-i amfora din piepturi o lume purpurie.*

*Pământul este trunchiul ce seva le-o oferă  
(Adesea îi consumă un vid heteroclit),  
Sisif le e cumătrul ce mult a pătitit;  
Cu visul au contracte de rentă viageră.*

*Atunci când poezia devine o marotă,  
Un nor se dezrobește subit din epiglotă...*

## ***Încolțește marea... (blagiană)***

*Încolțește marea în privirea ta,  
Gheața dintre inimi într-un val se sparge;  
Degete de soare, după o perdea,  
Mângâie surâsuri prinse de catarge.*

*Peste fruntea zării joacă pescăruși,  
Susură lumina-n tonuri de opale;  
Tu mă iei de mână, mă strecoari pe uși,  
Către labirintul visurilor tale.*

*Se zărește „umbra unor maci“ pitici,  
Pașii mi se-apeacă să le-atingă glezna,  
Fluturii de miere găzduiți aici,  
Astăzi în iubire cotropit-au bezna.*

*Flamură-i cuvântul rodnic între noi,  
Gura ta-i câmpie dulce-parfumată,  
Mă înfrupt din rodul verilor-convoi,  
Unde curcubeul n-are nicio pată.*

*“Scriu în rune” focul ce s-a întrupat  
În “urciorul” nostru și-ncălzește luna;  
Patima ni-e pâinea, imn înaripat,  
Ce hrăni-va-n suflet stele-ntotdeauna...*



## ***Atâtea stele cad...***

*(dedicată marelui poet Lucian Blaga)*

*“Atâtea stele cad în noaptea asta”  
Și se răstoarnă marea peste noi;  
În amintire încă mă veghează  
Cămașa ta cu iz de caprifoi.*

*Se întrupează focul printre umbre,  
Ca o scânteie, magic, mă atingi;  
Se cuibăresc în mine goelanzii  
Și-n cordul drept pulsează două mingi.*

*“Frumoase mâini, cum îmi cuprindeți astăzi”  
Frânturi de viață și le dezrobiți  
Din nepăsarea „harfei de-ntuneric”,  
Lăsând copacii liniștii uimiți!*

*Pe „coarde dulci“ de suflet ne îmbată  
Căldura clipei ce-a înmugurit,  
Din piept de lacrimi crește veșnicia;  
În doi, azurul pare nesfârșit...*

## ***M-am confesat sub irisuri de nor***

*M-am confesat sub irisuri de nor,  
Cu gândul destrămat și anacronic,  
La gleznele lui Zeus, un actor  
Rănit în rolul său de humă, cronic.*

*M-am confesat la poala unui crin,  
Cu dor de verde și simțiri albastre,  
Dar m-am ales c-un geamăt coralin,  
De vis ciobit, căutător de astre.*

*M-am confesat în brațe de zefir,  
Cu versul orfic prins în cercevele –  
În mreaja sa, ajuns-am să inspir  
Prin nări fantasme și prin gură stele.*

*Scăldată-ntr-un ocean de poezie,  
Degust dulceața minții, străvezie...*

## ***Viața mea-i un geamantan...***

*Viața mea-i un geamantan de sticlă,  
Un roman cu spini în loc de foi,  
Amintiri împotmolite-n țiclă,  
Cârd de sori pe dinăuntru goi.*

*Viața mea e visul în mișcare  
Sau un roi de fluturi cenușii,  
E blestem ori poate îndurare,  
Un enunț: „A fi sau a nu fi?”.*

*Uneori e muză desuetă,  
Alteori e roua de pe crin  
(Îndoieli țâșnind din arbaletă,  
Dimineți în vers alexandrin).*

*Viața mea-i o scară către aștri,  
O petală, deseori un ghimp;  
Ani avari cutreieră, sihaștri,  
Unii-ating și steiuri din Olimp.*

*Sunt captivă în călătorie,  
Ca o slovă-ntr-o alegorie...*

## ***În trupul meu...***

*În trupul meu palpită continente  
Și-un strop ostil din lacrimă de cer;  
În tolba cu-nserări adiacente,  
Păstrat-am un fragment de palmier.*

*Pe plaja de-amintiri mă plimb cu tine,  
Ca un soldat cu ranița de ploi;  
Mareea mea din gânduri mai conține  
Un sâmbure pierdut din amândoi.*

*O noapte mi-ești dator și încă-o lume,  
Străinule cu suflet solitar!  
Îmi curgi prin sânge într-un fel anume,  
Degust din mine ultimul pahar.*

*În trupul meu plâng resturi abisale  
Din ce-aș fi vrut să fii și ce ai fost;  
Prin toamne cu sentințe vegetale,  
Îmi caut în surdină adăpost.*

*Ești insula salvată de uitare –  
O nouă Atlantidă ce mă doare...*

## ***Atâtea primăveri...***

*Atâtea primăveri îmi cresc în carne,  
Ca o pădure plină de lăstari,  
Și-atâtea versuri strigă din tipar,  
Storcând de slove sâmburii amari!*

*Atâtea veri mi-au explodat în oase  
Ori m-au crestat ca lama de cuțit,  
Când în reflux, prin pietrele rămase,  
Un alt deșert în fibre-a izbucnit!*

*Atâtea toamne-mi lasă la picioare  
Noi desfrunziri de gânduri ruginii,  
Că sub nervura timpului mă doare  
Îmbălsămarea clipelor-mumii.*

*Atâtea ierni înmormântate-n vene  
Am transportat, în huma care sunt –  
Un visător pierdut, ca Diogene,  
Ce-și savurează-n minte noul blut.*

*S-au perindat prin mine anotimpuri  
Și mi-au strivit pământul, în răstimpuri...*

## ***Aș vrea să pleci...***

*Aș vrea să pleci cumva din mine,  
Cu troienirea ta cu tot;  
Prin câmpuri vii de cardamine,  
Încerc să caut antidot.*

*Mi-ai stins în suflet o fereastră  
Și mi-ai deschis un nou Infern;  
Din snop de crini sădiți în glastră,  
Observ că doar neghină cern.*

*Mi-e dor de fluturi și de viață!  
În trenul nostru ierni converg,  
De gene-un vițor se agață,  
Cu sloi în lut învăț să merg.*

*Cuvinte ard ca o făclie  
În tâmpla grea, dar nu le-auzi;  
Visez o vară limonie,  
Să-mi las poverile sub duzi.*

*Refugiată-n dor de stele,  
Îmi construiesc din răni castele...*

## ***Iubirea...***

*Iubirea-i o viță-de-vie –  
Pe-araci se întinde spre tine,  
E-o dulce sau grea colivie;  
Te-afundă ades în rovine.*

*Iubirea e-un mugur de floare –  
Ascunde o-ntreagă poveste,  
Un verde ce țipă când moare;  
Nectar și otravă îți este.*

*Iubirea-i o mare de fluturi  
(Îți zboară în piept în spirală),  
Edenul stocând începuturi,  
Cu teamă de clipa finală.*

*Iubirea e oaza-n simțire,  
Cu-adânci rădăcini în vertebre;  
Nu are de ce să te mire  
Că soarele crește-n tenebre.*

*Iubirea e-o lebădă mută,  
Plutește pe viul din sânge,  
Un murmur suav de-alăută;  
Nici timpul n-o poate înfrânge...*

## ***Cu tine, primăvara...***

*Cu tine, primăvara mi-e parcă mai aproape,  
În fiecare floare-i un zâmbet de copil,  
O nouă simfonie zvâcnește dintre clape  
Și-un astru se strecoară în rana mea, tiptil.*

*Cu tine, odiseea mi-e lan de vioarele;  
Adeseori, sub frunze descopăr un meleag  
Pe care-a mea simțire, ținută sub zăbrele,  
Absoarbe răsărituri din chipul tău cel drag.*

*Cu tine, ca o ciută mi-e inima... Mă doare  
Orice apropiere de jungla care-am fost;  
Mă-mbăt cu dimineața din vene, mi-ești licoare –  
Iubirea-ți ce mă-nalță nu are preț de cost...*



## ***Aș vrea să evadez***

*Aș vrea cândva să evadez din mine  
Și pentr-o clipă să ating o stea  
(Pădurea mea din suflet mai conține  
Un bob de cer pe-un vârful de rămurea).*

*Un verde crud să-mi cânte lin din strună,  
Desculț pășind pe praguri de viori;  
Pocale cu ambrozie din lună  
Să-mi întregească lista de comori.*

*Iar Helios, tăcut, să mă privească,  
Încremenit în carul său de foc,  
Și murgii lui din pieptul meu să pască  
Un ultim sloi, respins la iarmaroc.*

*Aș vrea cândva Fortuna să m-atingă,  
Cu o vergea, din jilțu-i de cristal,  
Să-mi pilotez destinul din carlingă,  
Rememorând albastrul de pe val.*

*Descătușat de sălcii plângătoare,  
Mă risipesc în propria-mi strânsoare...*

## *Pe trepte de mătase...*

*Pe trepte de mătase, cu grație de ciută,  
Coboară din poveste o zână diafană,  
Așterne peste zare cântări de alăută  
Și lacrimă de înger desprinsă din icoană.*

*Sub magica-i baghetă sclipind cameleonice,  
Natura adormită încet se dezmoștește;  
Tiptil, un rest de nour cu rânjetul sardonice,  
Atins ușor de vrajă, dispare mișelește.*

*Din palme-i se răsfiră oceane de smaralde –  
Un verde ce se-agață cu patimă de ramuri,  
În valuri de miresme pădurile să scalde  
(O rază filiformă se-mpiedică de șleamuri).*

*Pierdut, un roi de gâze se zbenzue pe coastă,  
Văzând în orice mugur o nouă epopee;  
Azurul din poeme pe albăstrele-adastă,  
Croind la poala ierbii cromatică alee.*

*Se-nlănțuie la soare puzderii de pâraie  
Și păsări se desfată cu triluri prinse-n horă –  
Divinele solfegii tăcerea o despoaie,  
C-un imn al învierii în mica lor agoră.*

*Pe trepte de mătase, în pași de balerină,  
Dansează primăvara-n veșmântu-i de regină...*

## ***În mine zac aceleași flori...***

*În mine zac aceleași flori de măr  
Și-aceleași ploi își deapănă rumoarea;  
Prin amintiri fugind de adevăr,  
Se sting în suflet lebede și marea.*

*În mine-nchid același monolog  
Din slove smulse dintr-un rest de carte;  
Mi-e plânsul ciung și zâmbetul olog,  
Când pasul meu de mine mă desparte.*

*Aceleași clipe rătăcesc grăbit,  
Pe sub lițoliul umbrelor din geană;  
Singurătatea – vid în decubit,  
Îmi dezmoștește-n piept o veche rană.*

*Același tren îl iau spre nicăieri,  
Cu geamantanul plin de naufragii;  
Mă urmăresc ai nopții scutieri,  
Mi-arată calea, prin ruine, Magii...*

## ***Din piept îmi zboară fluturi***

*Din piept îmi zboară fluturi  
Spre pajiști de smarald –  
Sublime începuturi,  
În care iar mă scald.*

*Din gând se-nalță ramuri  
Cu frunzele spre cer,  
Cometele mi-s neamuri,  
Luminii mă ofer.*

*Din praf devin cetate  
Cu turnuri de granit;  
Fântâni debusolate,  
Din nou s-au regăsit.*

*Livezi îmi cresc pe umeri,  
Mi-e sufletul gutui  
(Când roadele îi numeri,  
Simți dulce-amărui).*

*Din piept îmi zboară vrăbii,  
Silabe țipă-n stol –  
Cuvinte printre săbii-n  
„Războiul” benevol...*

## ***Se răstignesc scrisorile...***

*Se răstignesc scrisorile în mine,  
Ce ți le-am scris în gând – frenetic joc,  
Așa cum vara moare în stamine,  
Când nu respiră soarele deloc.*

*Se zbenguiau cuvinte prin sinapse,  
Ca un copil în vadul unui râu;  
Azi îmi fixezi suspinele în capse,  
Ca să îmi țin tăcerile în frâu.*

*Din mine mușcă panica, flămândă,  
Simt cum te pierd prin vidul intrinsec;  
Ori păcălesc iubirea cu o rundă,  
Ori încasez în plex un nou eșec.*

*Mi-a amorțit un țipăt în artere,  
Printre morene, frica-și face loc.  
Au obosit silabele să spere,  
Când scrisul meu plonjează în amoc...*

## **În steaua...** (eminesciană)

*În steaua care-a răsărit,  
O uşă se deschide –  
E un tărâm nedefinit,  
Ce-abundă de silfide.*

*Aş vrea să bat, dar mă opresc,  
Himera mă îmbată.  
O fi un vis cu chip grotesc  
Ori stea adevărată?*

*M-apropii-ncet, păşind timid –  
În mine am ferestre,  
Crescute într-un colţ de zid  
Primit cândva drept zestre.*

*Sub pielea mea – îngheţ total;  
Un Cerc Polar mă strânge,  
Un picur cade-accidental –  
E apă sau e sânge?*

*În steaua care-a răsărit,  
O uşă se închide.  
În mine, visul istovit,  
Pe-un nor, se sinucide...*

## ***Cu marea în piept***

*(dedicată oamenilor mării)*

*Stăpâni deplini ai zărilor albastre,  
Cu infinitul prins în dimineți,  
Cuprind în palme diul dintre astre  
Și navighează, de mistere beți.  
Când de parâme leagă curcubeul,  
Nemărginirea pare la doi pași;  
Li-i camarad de suflet alizeul,  
La cârma zării devenit-au ași.*

*Printre silfide se strecoară-n tihnă,  
Muiiați în cețuri sau în reverii  
(Închipuirea nu cunoaște-odihnă,  
La braț cu zeii de-ți dorești să fii).*

*Pe vasul lor tractează veșnicia;  
Cu plâns de scoici se-mpresură mereu.  
Sub asfințitul ce-și îmbracă ia,  
Oceanu-mparte picuri de arheu.  
De valul aspru naște-o simfonie  
Ori pescărușii țipă-n dezacord,  
Sunt marinarii o dovadă vie  
Că necuprinsul nu are fiord...*

## ***În visul meu s-a spart un curcubeu***

*În visul meu s-a spart un curcubeu  
Și-un ciob din el mi-a zgâriat lumina;  
Sub zidul frânt, strivit la apogeu,  
Ne încolțește-n amintire vina.*

*Ascuns timid în tainicul ungher,  
Păstrat curat în scrinul minții mele,  
Și-nveșmântat în focul pauper,  
Străpungi cu baionete lacrimi grele.*

*Te pierzi încet prin micul labirint  
Din trupul meu secăt de orhidee;  
Cu rictusuri tăcerile ne mint,  
Un bun-venit e-o onomatopee.*

*În visul meu zdrobit la rădăcini,  
Ne mai salvează umbra din cuvinte;  
De un crâmpei albastru te anini –  
E-un talisman din rest de legămintee...*



## ***Atât de-albastru...***

*Atât de-albastru mi-este gândul,  
Precum o mare despletită;  
Mi-s murmurele ei pepită,  
În patimi ce-și așteaptă rândul.*

*Atât de vii îmi sunt cocorii,  
Zvâcnind în cord a primăvară,  
Că teama-ncepe să mă doară,  
Dospind sub muguri iluzorii.*

*Atât de albă mi-e căința,  
Când se hrănește din cenușă;  
Trasează soarele o tușă,  
Topind în cuget necredința.*

*Atât de verzi devin lăstarii  
Resuscitați în trunchiul meu;  
Cu patimă de alizeu,  
Îmi cântă-n frunze, lin, cobzarii...*

## ***Ca o regină...***

*Ca o regină calcă peste glie,  
Precum o boare-i falnică ivire  
(Se gârbovește cerul sub albastru,  
Dansează macii-n hainele de mire).  
Dar cin' să fie magica făptură –  
Obraz de fildeș, mină grațioasă,  
Ce dăltuiește flacăra în inimi  
(Unde azurul își înalță casă)?  
Purtând pe umeri ere de solstiții  
Și-n zâmbet unduire de sirenă,*

*Crăiasa verii smulge o văpaie  
Din zbuciumarea soarelui, perenă.*

*O cerne-apoi alene peste plaiuri,  
Croind dantele vii de nori și raze;  
Din clipa amorțită în clepsidre,  
Se scurg fărâme transformate-n oaze.  
Alai de păsări, împletiri de ape  
O însoțesc în noua-i aventură;  
Îi place din culoare să se-adape –  
De la Monet nuanțele mai fură.  
Cad în genunchi amurguri de poveste,  
Încremenind sub tușele celeste...*

## ***Prins-am cerul de-un picior***

*Prins-am cerul de-un picior  
și era rănit la gleznă;  
înfășată-n voalul său,  
pescuiesc lumini din beznă.  
În himera mea pembé,  
d(o)ar cu tușe genuine,  
glas de ornic s-a oprit,  
vin comete în ciorchine.*

*În decorul fermecat,  
îmi apari ca o nălucă –  
anacronice simțiri,  
când lirismul e pe ducă.  
Și pe ulițe de dor,  
pe prundișul de poveste,  
pasul meu înfiorat  
ancoră de foc îți este.*

*În altare de cuvânt  
și-n cătușe din moáruri,  
dezlegați de nostalgii,  
de cenușă ori calvaruri,  
ne-am făcut mărturisiri,  
pitulați sub coaja lunii,  
cu fiorul dezrobot*

*de sub jugul rațiunii.*

*Adăpați cu poezii  
din fântâna de apusuri,  
ne hrănim cu-aterizări  
printre minusuri și plusuri.  
În vârtejuri de dorinți,  
facem pe-un cais escală;  
între flori ne căutăm  
mierea scursă cu migală.*

*Eu – alumna ta model,  
rătăcită-n lumi concave;  
m-ai atras în visul tău  
cu miresme de guave.  
Pe un pat imaginar  
de solstiții și siaje,  
m(i)-ai pătruns în cordul drept,  
plin de toamne și tangaje.*

*O păpușă-n mâna ta  
e voința mea de ceară,  
gândul mi-e un râu de foc,  
verbul zburdă-n călimară.  
Pe sublimul eșafod,  
invadat acut de fluturi,  
conclusiv mă prăbușesc,  
când din mine-ncet mă scuturi...*

## ***Cuvinte-mi cresc...***

*Cuvinte-mi cresc în oaza de la tâmplă –  
Sunt versuri mugurite-n așteptare;  
Un cuget în convulsii liniare  
Absoarbe pâcla ce i se întâmplă.*

*Îngrop nevolnicia-n osuare,  
Răsfîr năravu-i pîn` la rădăcină  
(Cochilia-mi cu iz de muselină  
Storcea poeme cu esență tare).*

*Cuvinte-mi cresc în vechile fiorduri  
Săpate-n zări sătule de veghere;  
Tăcerea-și lasă lacrima să spere  
C-o să reia cu stelele acorduri.*

*Prin răni albastre clipele îmi zboară,  
Cu poezia pendulând, amară...*

## ***În șerpuiți de dragoste și ură***

*În șerpuiți de dragoste și ură,  
Un Mr. Hyde prin vene se strecoară,  
Iar Dr. Jekyll, în alergătură,  
Coboară-n sine, lunecă pe scară.*

*Cain și Abel își înhață partea  
Din melodrama zisă existență,  
Deschid în inimi indecise cartea –  
La nord chemări, la sud indiferență.*

*Purtând poveri prin munți de anarhie,  
Jertfînd ecoul gândurilor caste,  
Oglinda minții, palidă, zurlie,  
Își savurează visul în contraste.*

*În șerpuiți de dragoste și ură,  
Sub masca umbrei, zâmbetul se fură...*

## ***Ai plecat pășind albastru...***

*(scriitoarei Ileana-Lucia Floran, in memoriam)*

*Ai plecat pășind albastru pe poteca spre o stea,  
Ți-ai luat în palme visul ce de patimă mustea,  
Ai țesut un gol în clipa care curge ca un râu;  
A crescut în noi tristețea ca un lan semeț  
de grâu.*

*Ți s-a frânt subit aripa în cerneală-agonizând,  
Te-ai retras din lotca vieții și din carne,  
nu din gând;  
A rămas posteritatea să te plângă cu ochi triști,  
Pe tărâmul unde, singuri, suntem astăzi doar  
turiști.*

*Ai urcat, sărind o treaptă, spre o lume de mister,  
Ca să scrii poeme lunii, încrustate în eter;  
Ne privești din veșnicie, cu un lanț de sori la gât,  
Ne-ai lăsat un stei de slove să ne țină de urât.*

*Și cu îngerii alături, poposești pe câte-un nor,  
Presărând pe vidul nostru amintirile ce dor;  
Undeva, pe o cometă, poate ne vom întâlni,  
Într-un ceas pe care nimeni dinainte nu-l va ști...*

## ***Din corn de cerb...***

*Din corn de cerb mai sună vag pădurea,  
Copacii își dau mâna a frăție,  
Se-mproașcă ramuri cu argint aiurea,  
Când vânturi se întrec în nebunie.*

*Din stropi de vers extrag câte-o vocală,  
S-ajung la miezul dulce-al utopiei –  
Un pas prin existența mea banală  
Și-un gard în jurul ei – nevolniciei.*

*Prin văi de gând mai curg ades regrete,  
Se smulg din patimi clipele în zdrențe;  
Un ochi malefic scurmă în perete,  
Purtând pe gene nori și penitențe.*

*Prin ciob de gri îmi trec însingurarea –  
De toarta nopții ierni stau agățate;  
Pe-un stei de vis mi-am rezervat cazarea,  
Îmi fac din umbre râuri și palate...*



## ***Un strop flămând...***

*Un strop flămând îmi mușcă din fereastră,  
Cu pofta unui flutur de-a zbura  
Sau cea a panseluțelor din glastră,  
Din palma Afroditei să mai bea.*

*Pe-un câmp de nori se luptă inorogii,  
Nechează cerul – vad dezlănțuit;  
Doi stropi promit să plece. Demagogii!  
Alții sucombă-n lame de cuțit.*

*Tânjește burgul după cantilene  
(E-un recviem sub griul coviltir);  
Se dă de ceasul morții-n van Selene,  
Cu masca-i demodată de martir.*

*Un clopot bate-n ritmuri amputate,  
În tâmpla unui plop cam despuiat;  
Se pierde codrul din vecinătate  
Sub mantia puhoiului clonat.*

*Se prind de ramuri ploi tentaculare,  
Sub pielea nopții negrul a-mpietrit;  
Visează apa stări de agregare  
În care veșnicia nu e mit...*

## ***Prin fericiri interimare...***

*Prin fericiri interimare pe blogul nostru imanent,  
Deschidem cufărul durerii, avem la plâns  
abonament.*

*Îmbătrânesc în cord salcâmiei, se scutură  
petale-n gând;  
Antarctici arse de-ntuneric în vise sparte stau  
la rând.*

*Ne prinde-n clești zădărnicia, un înger mușcă  
din asfalt;  
Din Turnul Babel zboară ziduri, căzând pe malul  
celălalt.*

*Imperturbabil crește pulsul planetei strânse  
de grumaz;  
În fața munților de oase ridică lacrima zăgaz.*

*Un fluviu negru ne străbate culoarul veșted  
către cer;  
Cuvântul răstignit pe buze își este propriul  
temnicer...*

## ***Se-adună-ncet pistruii...***

*Se-adună-ncet pistruii pe-a zilei blondă față;  
Din arbaletă, astrul aruncă vii săgeți  
În norii arși de sete, apatici, moi și creți  
(Legăți de veșnicie precar cu fir de ață),  
Ce parcă să plutească abia acum învață.*

*Albastrul se destramă când zborul amuțește –  
În pieptul său, un vultur primește adăpost.  
Candid adoarme nukul, pe-un colț de grui,  
în post;  
În frunza-i stau de strajă nervurile, firește.  
Vulcanus trece zarea și-n tihnă se-nvelește.*

*O notă zace, frântă, în pliscul unui graur;  
Pe margine de lume, istorii-au ațipit.  
Sub zid, la Arutela, se-așterne încă-un mit.  
(Se-mbracă-ntreg Parnásul în litere de aur);  
Cuprinde tot vipia în gura-i de balaur.*

*Fantome de secunde plutind cu-ncetineală,  
Pe degete de ornic, sleite, ațipesc;  
Suspină-n gând un înger în cuibul lui ceresc.  
Stropește-n jur Uranus, în pripă, cu sineală –  
Pe-o rază, călimara-i nicicând nu este goală.*

## ***Absorb un strop rebel...***

*Absorb un strop rebel din mustul zilei –  
Dulceața-i se pitește printre riduri;  
Făcând antract din salturi peste ziduri,  
O frunză bea din ceașca clorofilei.*

*Plutește-ncet o vară cam diformă,  
Purtând pe nori cocoașe de cămilă;  
Își face daravelile în silă –  
E de-nțeles, lucrează doar la normă.*

*Sămânța clipei, calmă, încolțește;  
În ritm de vals se-apropie Fortuna –  
Sub pasu-i sigur pierе mătrăguna,  
Ce-n fiecare colț pândeа hoțește.*

*Adun pe tălpi țărâna de pe vise  
Și-mi încropesc un strat cu mâna stângă;  
Îl ud cu sânge, lutul să nu plângă  
În mica mea grădină din culise.*

*Din vara asta slută și haină,  
Îmi drămuiesc fărâma de chinină...*

## ***Când la orga nopții...***

*Când la orga nopții stelele mai cântă,  
Luna își aruncă blănurile-i gri  
Și se-mbracă-n tuluri – veselă, răsfrântă,  
Raza-i primenește străzile pustii.*

*Lumea își ascunde măștile ciudate,  
Burguri se-nfioară de atâta calm;  
În scenariul pașnic, e-o impietate  
Când un greier cântă lieduri pe-un coholm\*.*

*Frunzele suspină, toate-ndrăgostite  
De-alizeul tânăr, tandru și zglobiu –  
Strecurat în pâlcuri de copaci, omite  
Că la poala ierbii doarme-un bidiviu.*

*Foșnete timide-ncep să se ascută,  
Tușe de-ntuneric mâzgălesc un ciot,  
Se întrec luceferi pe aceeași rută;  
Din povești coboară-ncet un Barbă-Cot.*

*Joacă licuricii-n hore de lumină,  
Sar din talpa vremii colburi și scânteii,*

*Străjuiește munții pavăza divină;  
Flori-de-colț se ceartă strașnic pe un stei.*

*Cerul își întinde dalbele hamacuri,  
Gâze somnambule flutură-n eter,  
Pupăza se-ncurcă-n coc și în atacuri,  
Pe un ram, lezată-n somnu-i pauper.*

*Bușnița se-agită-n haina-i demodată,  
Etalându-și, mândră, vesta cu arnici;  
Dintr-un cuib de ace iese deodată,  
Cam timid, dar totuși ager, un arici.*

*Magical panoptic\* se descătușează;  
Când Morfeu adoarme, stă natura trează.*

*\*panoptic: panoramă (aici).*

*\*cohalm: (Reg.) câmp.*

## ***Purtăm ca proscrișii...***

*(blagiană)*

*Purtăm ca proscrișii „o boală în strune”,  
Pocalul de fiere mai joacă un rund;  
Cu nordul în glotă, când sudul apune,  
Ni-i scâncetu-n colțuri și zarul rotund.*

*„Un vifor nebun de lumină” se-mbarcă  
În cugetul nostru acum decrepit –  
Se-nghesuie îngerî și demoni în arcă,  
E pacea din sine utopicul hit.*

*„O sete de lume și soare” ne-ncearcă  
Izvorul de lacrimi, rămas desfunzit;  
Ne-mpunge văzduhul în ceafă, de parcă  
O iarnă în fibre se-așterne subit.*

*„Mocnește copacul.” Tulpina se-opune  
Căderii-n neantul parșiv ori fecund;  
Cont(r)actul cu Styxul atent recompune  
Traseul ce mușcă vorace din prund...*

## **În iarnă**

*(versificație după traducerea lui Adrian Vizireanu  
a poeziei "În iarnă", de Georg Trakl)*

*Ogorul alb lucește și rece se-nfioară,  
Sub cerul ce e singur și înfricoșător;  
Rotite peste iazuri, stâncuțe strigă-n cor,  
Iar vânători din codru, alene, mai coboară.*

*În negre coame zburdă o aprigă tăcere  
Și din bordeie focul alunecă neclar;  
Din când în când, doar sănii cu sunetul bizar,  
Iar luna cenușie se-ndreaptă-ncet spre sfere.*

*Vânatul sângerează ușor pe o pârlăoagă  
Și corbi tăcut se scaldă-n rigole-nsângerate,  
Se înfioară trestii gălbui și deșirate;  
Prin ger și fum, doar pasul în pâlcul gol  
se-ntreabă...*



## ***Pantera***

*(versificație după traducerea lui Adrian Vizireanu  
a poeziei "Pantera", de Rainer Maria Rilke)*

*Privirea sa e-atât de obosită, pe lângă gratii,  
unde trece-ades,  
Încât în ea nimic nu mai reține și mii de gratii-n  
trupul ei se țes;  
Și-n spatele tăcut a mii de gratii, nici însăși  
lumea nu ar exista,  
Iar mersu-i mlădios și pasul sigur este  
blestemul și povara sa.*

*El se rotește în infime cercuri, precum un dans  
al forței împrejur,  
Precum un dans al forței pentru centru, unde  
voința-i face-ades sejur.  
Doar uneori un vâl de pe pupile se trage fără  
zgomot la o parte,  
Trecând ușor prin palida tăcere, ce sufletul  
de moarte i-l desparte.*

*În ea pătrund atunci, pe rând, imagini, străbat  
articulații încordate,  
Și încetează-n inimă să fie, să locuiască mica  
sa cetate.*

*Camelia Ardelean*

**IV.**  
**ZÂMBETE**  
**LA POARTA**  
**PARNÁSULUI**

*(pamflete)*

*Camelia Ardelean*

## ***Mă paște iarăși o „grafomanie”***

*Motto:*

*„Fiecare scrie, nu pentru că vrea, ci pentru că nu poate altfel.”  
(Octavian Goga)*

*Mă paște iarăși o „grafomanie” –  
E-un virus ce-i atacă pe poeți;  
În mine nasc silabele tripleți  
Și în rigole, mintea reînvie.*

*Degust vocale, parcă sunt creveți,  
Atrag „admiratori” cu acribie;  
Visez un empireu de poezie  
(Se crede că ar fi de la bureți).*

*La stat degeaba fac și alergii,  
Prefer să zbor adesea-ntre (p)ereți –  
Acolo-i mai ușor să te îmbeți  
De „înălțime”, toată lumea știe.*

*La doctor fost-am – sunt cam șugubeți.  
M-au diagnosticat cu amnezie –  
Cică-am uitat că scrisul e-o prostie,  
Atunci când vrei să ieși de sub nămeți.*

*„Mai bine-ți șade în bucătărie,  
La fript castane, morcovi sau obleți,  
Până-ți apar stigmatate pe pomeți,  
Că scrisul nu-i deloc o jucărie!”*

*Dar ce să zici, când altfel te înveți  
Și vrei să faci o slovoterapie?  
Decât să te trezești cu abulie,  
Mai iute-n focul artei te desfeți!*

*Din cei ce vor destinul să-ți rescrie,  
Niciunii nu au stofă de profeți.*

## ***Se naște-adesea în poeți...***

*Se naște-adesea în poeți o silă viscerală,  
Când traista lor cu fantezii deodată este goală  
Și nu mai pot, prin născociri și munți de anarhie,  
Să stoarcă nici măcar un gram de pură poezie.*

*Cândva ne ospătam avizi cu slove pe crutoane,  
În limba noastră nu făceam atâtea farfazoane  
(Căci pâinea ne era un vis – “minunea”  
pe cartelă;  
Dar visele s-au pulberat, sunt toate la pubelă).*

*Ne bălăceam, smeriți și orbi, în cețuri sau  
nămoluri,  
Ca zombi nu ne rătăceam prin piețe ori prin  
Malluri;  
Poetica – un elixir, avea piper și sare  
(S-a înfierat în carnea noastră crunta nepăsare).*

*Am devenit sărmani proscriși în patrii  
de cuvinte,  
Descoperind întâmplător că adevărul minte;  
Proprietari (ne)norocoși de inimi translucide,  
Am învățat că și-mpărțeala drastic se divide.*

Noi “adevăruri” poți afla de-acuma dintre file:  
Că virgule... et caetera... nu ne mai sunt utile,  
Că tropii pot fi construiți din orișice “mortare”,  
Că versuri poți să împletești și fără concentrare,

Că nu e nicio dandana risipa de poeme,  
După-un travaliu îndelung al falselor noeme;  
Lirismul este un balast al firilor credule,  
Mesajul – născocit pretext al simțurilor nule;

Că poți lacune astupa cu scuze ignifuge,  
Iar schismele nu reușesc respectul a distruge;  
Vocabule să epurezi de ploi dăunătoare,  
E tot atât de necesar ca-n viață o eroare.

Și-atunci mă-ntreb, să mai compun, de-i o idee bună,  
Sau e mai bine să-mi export catrenele pe lună?  
Decât asemenea „sclipiri“ de versuri cu artroză,  
Mai bine mă reprofilez și mă apuc de proză!



## ***Sunt ghimpele din coastă...***

*Motto:*

*„Când mergi pe un drum și îți dorești să atingi o țintă, a te opri să arunci cu piatra în orice câine care te latră înseamnă să rătăcești drumul și să nu mai atingi niciodată ținta.” (proverb turcesc)*

*Sunt ghimpele din coastă, mă cheamă cum mă strigă,*

*Mi-e pavăză cuvântul și slova mi-e țăruș,*

*Înfig ades silabe în cine mă intrigă;*

*Dansez tangou cu soarta în stilu-mi jucăuș.*

*În mine-i un balaur și-o zână diafană,*

*Le-„aerisesc” cu ziua, parol, consecutiv;*

*Torn sosuri pe spaghete și sare peste rană,*

*De câinii mă atacă, răspund intempestiv.*

*Amic îmi e hazardul, ador „coincidența”,*

*Mă sapă „nevăzutul” cu-amarnicu-i hârleț,*

*De două ori pe lună mă paște insurgența;*

*Periplul printre fiare eu mi-l rescriu citeț.*

*M-acuză câte unii că muza-i cam anostă –*

*Nu se mai poartă clasic, ci blugii găuriți;*

*S-o scot cumva din pampersi, fi'ndcă succesul  
costă,  
Nu poți s-ajungi la soare, vâ(z)ând meteoriți!*

*Să-i fac și tatuaje ori să o dau cu farduri,  
S-arate, vasăzică, mai artificial –  
Așa se face față la saltul peste garduri,  
Care apar în cale în mod „accidental”!*

*Cu-atâtea sfaturi bune, „atoategrăitoare”,  
De astăzi, garderoba i-am pus-o la gunoi.  
Prin ploaia de răspunsuri, se zbate-o întrebare  
Ce-mi bântuie atomii: e muză sau moroi?*

## ***O lume de hecatonchiri***

*Când într-o lume de bărbați  
Cutezi să pui piciorul,  
Hecatonchiri cu umeri lați  
Te-așteaptă cu toporul.*

*Mentalități de răsculați  
Reconstruiesc decorul,  
În care gealați „stilați”  
Îți pregătesc „omorul”.*

*Stăpâni de lire ori ducați,  
Te iau cu-ncetișorul,  
Voind să pară delicați;  
Pe urmă-și latră zborul.*

*Dorindu-se alambicați,  
Te poartă-n rai cu norul,  
În timp ce tu cu sânge te zbați  
Să le-nțelegi fiorul.*

*Admiratori neîmpăcați –  
Își calculează „sporul”;  
Crezând că sunteți ca și frați,  
Vezi mai degrabă „chiorul”.*

*Camelia Ardelean*

**De aceeași autoare:**

- 1). ***Cartea terapeutilor***, reportaje/interviuri, Editura Vultur ZM, Deva, 2002;
- 2). ***Cursuri practice naturiste***, Editura Vultur ZM, Deva, 2004;
- 3). ***Lacrimi de suflet***, poeme, Editura Emma, Orăștie, 2014;
- 4). ***În oglinda sufletului meu***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 5). ***Pasiune***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 6). ***Ingenuitate***, poeme, Editura Inspirescu, Satu-Mare, 2015;
- 7). ***Suflete de ceară***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016;
- 8). ***Destine***, proză, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2016;
- 9). ***Ecouri din tenebre***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- 10). ***Urme de condei (I)***, cronică literară, eseuri, editoriale, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- 11). ***La margine de curcubeu***, poeme, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018;
- 12). ***Urme de condei (II)***, cronică literară, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2019;
- 13). ***Anotimpurile cuvântului***, poeme (antologie de autor), Editura StudIS, Iași, 2019;
- 14). ***În dialog cu Ionel Necula***, interviu, Editura StudIS, Iași, 2019;
- 15). ***Flacăra cuvintelor***, cu Baki Ymeri, poeme, Editura Amanda Edit, Sinaia, 2021;
- 16). ***Urme de condei (III)***, cronici literare, editoriale, reportaje, Editura StudIS, Iași, 2022.

### **Referințe critice:**

*Recenzii semnate de:* Ion Pachia-Tatomirescu, Emilian Marcu, Petre Isachi, Ion Popescu-Brădiceni, Ion Roșioru, Ionel Necula, Ladislau Daradici, Gligor Hașa, Eugen Evu, Radu Igna, Constantin Stancu, Tudor Cicu, Miron Țic, Christian W. Schenk, Titi Damian, Maria-Daniela Pănăzan, Diana Dobrița Bîlea, Maria Toma Damșa, Raisa Boianțiu, Ion Urdă, Adina Velcea, Petrișor Ciorobea, Ioan VasIU, Daniel Marian, Daniel Luca, Ileana Lucia Floran, Elisabeta Bogățan, Baki Ymeri etc.

\*\*\*

**Petre Isachi:** „...titlul și lectura celor două părți ale antologiei (**I. Sonete; II. Rondeluri**) mă obligă să constat, cu satisfacția „profului” de litere, că autoarea este intransigentă cu sine, are gust estetic, pasiune mistuitoare pe altarul scripturilor și literelor, stil/limbaj propriu, știe să țină dreaptă cumpăna judecării de valoare – nimic mai greu decât să fii obiectiv cu tine însuși – stăpânește imaginea, metafora, simbolul și mitul și are adorația angelică, necesară pentru cele două specii ale lirismului ce au cucerit deja eternitatea...

Decodificarea pădurii de simboluri din volumul **Anotimpurile cuvântului** cere un cititor elevat, fascinat de simbolistică, capabil să nu se rătăcească în universul semnelor iconice, indiciale, simbolice, să găsească sensul sonetului/rondelului ca stare informațională a unui anumit semn/ idee; mai precis corelația cuvânt – simbol

– mit (topită în scriitură), să intuiască o posibilă interdependență dintre lumea obiectelor și lumea semnelor/ ideilor...

Remarcabilă mi se pare intuiția și arta poetei de a configura în alchimia sonetelor și a rondelurilor „semne” care posedă un număr infinit de sensuri, încât îi impune lectorului ideea că simbolul este un semn cu o maximă deschidere informațională și gnostică. Caracterul ilimitat al semnificațiilor se explică prin ambivalența și polaritatea simbolului, prin structura lui metaforic-oximoronică, prin sintaxa poetică a versului...

Poet reflexiv, gnostic, elegiac, prin vocație, revoltat romantic, Camelia Ardelean preferă în scriitură simbolul/semnul profund axiologic, ambivalent/polivalent, ce configurează antropocentrismul valoric în care simbolurile „regimului diurn” și cele ale „regimului nocturn” se potențează reciproc, parcă după o tehnică a clar-obscurului ce amintește de Caravaggio.

Semn activ și paradigmatic, simbolul preferat de poeta Camelia Ardelean este cel centrat antropologic, care are o puternică încărcătură afectivă. Atât sonetele, cât și rondelurile din antologie sunt adevărate „bucăți de suflet”...

(„Cine scrie se înscrie sau poetice exerciții de mirare în forme fixe”, revista **Plumb**, sub egida USR, anul XVII, nr. 174, septembrie 2021, p. 6)

**Ion Pachia-Tatomirescu:** „Fermecător lirism matur se oferă Distinsului Receptor în cel de-al unsprezecelea op al Cameliei Ardelean (**La margine de curcubeu**, Editura Armonii Culturale, Adjud, 2018)... Dacă s-ar organiza... un național-valah examen de Bacalaureat al Rondelului din cele două decenii – primul și secundul – ale mileniului al III-lea, firește, de către Ministerul Învățământului – că Minister al Poeziei nu-i și

*la noi, ca în Japonia – eu i-aș acorda Cameliei Ardelean nota maximă, zece („că de zece nu se trece“).*

*(„În marginea „rogvaiv-ă” a lirismului”, revista 13 PLUS, anul XXIV, nr. 200/2021, p. 48, 49, 50)*

**Ion Popescu-Brădiceni:** *„Camelia Ardelean e o poetă cerebrală. De altfel, cultivă cu succes sonetul și rondelul...*

*Pare să-i fie definitorie Cameliei Ardelean propensiunea spre o proprie «ars poetica», mereu regândită din diverse unghiuri și grefată pe-o expandată formă de limbaj neologic și transdisciplinar...*

*Această suculentă lingvistică, această pastă semantică coagulează într-o expresivitate organică de zile mari, căci Camelia Ardelean, dincolo de nostosul reoriginarizării discursului liric, vizează revitalizarea formei fixe, a prozodiei riguroase, a ritmurilor și rimelor dinamice ori melancolice...*

*...consider că alegerile Cameliei Ardelean sunt cele optime. Aceste alegeri se repliază din mers, ba integraliste, ba constructiviste, ba suprealiste, ba transmoderniste.*

*...poeta Camelia Ardelean indică o cale ideală de-a revigora poezia vie prin adăparea „din magica fântână a unei clipe smulse din țărână” ori prin căutarea ieșirii din vârtoare „prin livezi de stele căzătoare”.*

*...chiar dacă o explozie de splendidă poezie (precum de pildă cea a Cameliei Ardelean) e potrivită cu personajul căruia îi este încredințată („Făt-Frumos cu aripi de Icar”, „un albatros cu aripi mistuite”, „jubitul” etc.), câștigul rezidă în obținerea maximei intensități emoționale...*

*Transfigurarea, metamorfoza lumii concupiscente se realizează întru triada purificare/ iluminare/ eliberare, declanșată sub semnul erosului naturist și transumanist.*



*Performanțele metaforei emană corespondențele unor peisaje interioare care devin jumătățile unor contraziceri ale logicii exterioare. Discontinuități și interferențe similionirice realizează o unitate a contrariilor, într-un discurs care se vrea deschis și închis, suspendat și misterios, dorindu-se doar reflexul, în limbaj, al unei poezii ce debordează larg limitele verbului, substantivului, pronomului etc...*

*Camelia Ardelean posedă „o liră divină” care, precum cea a lui Orfeu „vibrează în orice jivină”..., ea plusează prin a intui cantitatea sunetelor oricărui cuvânt, căci are urechea fină, erudiție variată și abundentă, competență metrică/prozodică inovatoare, măsurate deopotrivă prin amploarea devierii și practic teoria aferentă, prin nivelul elevat.”*

*(„Anotimpurile cuvântului în poezia Cameliei Ardelean”, revista **Caielele Columna**, anul XXV, nr. 101 – 3/2021, p. 80-81)*

**Ion Roșioru:** *„Bucuria și apetența de a cultiva versul de factură clasică, inclusiv poezia cu formă fixă, unde realizările sale dovedesc o virtuozitate mai mult decât onorabilă, sunt fără margini... Prin lexicul conceptualizat, amintind de lirica ermetică a lui Ion Barbu, ca și de îndrăznelile inovatoare ale veșnic tânărului Rimbaud, poeta își forjează un limbaj numai al ei... Neologismele ei vin din medicină, matematică, astronomie, mitologie, numismatică, meteorologie, marină, onomastică, sport, psihologie, artele culinare, internet etc., efectele fiind evidente când acești termeni de jargon științific și tehnologic apar pe post de rime rare... Multe din poemele Cameliei Ardelean au structura sonetelor liberalizate shakespeariene sau voiculesciene, cu distihuri finale de mare profunzime ideatică și frumusețe aforistică... Camelia Ardelean este o poetă cu*

multiple disponibilități, oricând capabilă să se exprime în diverse registre poetice, printre care cel parodic și pamfletar...”

“Un festin lectural de zile mari” – revista **Hyperion**, sub egida USR, nr. 7-8-9 (303-304-305)/2019; revista **Litere**, sub egida USR, nr. 8-9 (233-234)/2019)

**Ion Roșioru:** “Camelia Ardelean este o împătimită a poeziei cu formă fixă, ceea ce răspunde nevoii poetei de a-și struni într-un fel vitalitatea debordantă și bogăția imagistică de tip baroc. Ea practică dezinvolt atât sonetul de sorginte italo-provensală, cât și pe cel de tip englezesc... Distihurile finale ale sonetelor de tip shakespearean sunt de o rară profunzime gnomică. Grija pentru rimele rare, nu o singură dată nume proprii din mitologia universală, duce la efecte sonore savuroase de neuitat și ar merita doar ele un studiu separat... Demne de toată atenția se dovedesc și rondelurile...”

“Poetul e o cușcă ambulantă” – revista **Plumb**, sub egida USR, nr. 156-157/2020)

**Gligor Hașa:** “Camelia Ardelean e poet prin tot ce cuprinde afirmația noastră; ea versifică sentimente, atitudini și trăiri sublimite, spirituale sau carnale, cu ușurință, preface cuvintele în metafore revelatorii, realizează alcătuirii plastice de mirare, e stăpână pe toate atributele poeziei clasice, plus ritm, rimă, măsură, construcție strofică, melodicitate interioară... Alături de Nicolae Crepcea, Elisabeta Bogățan, Dumitru Dumitrescu, Constantin Stancu..., Camelia Ardelean reprezintă valul cu spumă de mare al poeziei hunedorene (și nu numai) de astăzi... Despre poezia ei s-au scris cronicuțe, în vreme ce merita analize. În

*poezia feministă și-a câștigat un binemeritat loc. Promite că va continua șirul perlant, alcătuit din nume ca Ana Blandiana, Constanța Buzea, Ileana Mălăncioiu și câteva altele, cu același soclu.”*

*(“Camelia Ardelean – Suflete de ceară” – revista **Vatra Veche**, nr. 8/2017)*

**Gligor Hașa:** *“Ceea ce șochează și place e asocierea inedită de cuvinte, schimbarea sensului acestora sau conotarea lor... În totalitate, poemele creează impresia de „nemaiauzit” și „nemaispus”. Autoarea pare că vine din altă lume, de pe un tărâm hieratic bisericesc bizantin; se joacă de-a cuvintele, ca în anii copilăriei, dar ne și poartă prin locuri cu trăiri nirvanice... Performanțe de-a dreptul admirabile realizează poeta în privința versificației...”*

*(„Șlefuitorul de diamante” – revista **Vatra Veche**, nr. 12/2017)*

**Gligor Hașa:** *„În câmpul arid al criticii și istoriei literare, Camelia Ardelean pășește îndrăzneț și promițător (...) Este ea însăși o poetă înzestrată cu har și știință de carte, autoare a opt volume de poezie, în toată gama poeziei clasice și cu formă fixă (poeme narative, sonete, rondeluri, madrigaluri, schaltiniene, pantumuri, ronsete, fabule etc.), dar și în vers liber. Camelia stăpânește, ca puțini alții, un limbaj poetic blagianomacedonskian și instrumentalul specific, de la Titu Maiorescu încoace: ritm, rimă, măsură, cadență, într-un mod care șochează și place, un limbaj împănat cu metafore, definiții poetice și licențe, încât cântă și încântă...”*

*Autoarea s-a impus prin stăruință în lumea criticii literare..., a câștigat premii onorante la concursuri și festivaluri din țară și din străinătate; se situează, prin*

calitatea lecturilor, într-o avangardă lăudabilă, care mai vine dintr-o Moldovă ce nu și-a pierdut busola, unde se scrie și se citește în spiritul tradiției marilor clasici.”

(„Urme de condei II – o carte atipică, de Camelia Ardelean” – revista **Banchetul**, nr. 52-53-54/2020)

**Gligor Hașa:** „Poeziile în vers clasic, cultivate în mai toate volumele publicate, alcătuiesc salbe de mărgăritare. Poeta se întoarce în timp revoluț..., ferindu-ne de pericolul supra- și neorealismului, atingând marginea de curcubeu în sonete, rondeluri, madrigaluri, pantúmuri și haikuuri, alcătuite din simțăminte umane ca viața și moartea, lumina și întunericul, binele și răul, cerul și pământul, infailibilul și îndumnezeirea, cu alte puternice sentimente și trăiri.

Versul clasic, cultivat predilect de Camelia, cu o cantabilitate galactică, ne prezintă o poetă din preaplinul curcubeului, autoare de versuri edenice, cu efectul unor perfuzii frumos și intens trăite. O servește un “nu știi ce”, care este numai al ei: ușurința versificării, un bogat vocabular de cuvinte reavăne și rare, licențele poetice surprinzătoare, asocierile inedite de cuvinte a mirare...

În totulul totul, se adeverește că autoarea este posesoarea unei bogate culturi și fericite îndemănări, dotată cu simț brâncușian, care se revarsă precum valurile la marea. Poezia ei place, încântă, incită, farmecă, uimește, celestează tainice stări și trăiri ale omenescului. E altceva, altcum inspirată, cu har scrisă. E poezie!...”

(“La margine de curcubeu” – revista **Banchetul**, sub egida USR, nr. 37-38-39/2019)

**Titi Damian:** “Camelia Ardelean, odată cu acest volum..., își consolidează renumele în poezia românească, nu numai printr-o tehnică prozodică fără cusur,

*fie ea clasică ori modernă, cât mai ales prin problematica profundă care îngemănează teme eterne precum Timpul, Creația și Iubirea. Parafrazând un confrate, zborul său este unul sigur și înalt. O poetă cu al cărui nume ne vom mai întâlni în peisajul literar românesc, dovadă sigură că limba română, în miracolul ei, naște mereu poeți.”*

*(“Camelia Ardelean: Ecouri din tenebre” – revista **Boema**, sub egida USR, nr. 123 – 5/2019)*

**Ionel Necula:** *“Ceea ce surprinde la Camelia Ardelean este prospețimea și spontaneitatea imaginilor, care, de multe ori, nu se consumă în empirie și nu dă seama doar de fenomenalitatea existenței, nu rămâne în starea de decor, de ceea ce Blaga numea metaforă plasticizantă, ci urcă în sens și se întrupează în idee, într-un simțământ, într-o stare, ceea ce o face revelatorie...”*

*O temă oarecum insolită, adusă în partitură lirică de Camelia Ardelean, este cea a filosofiei hinduse, cu tehnica resorbției în subiect și cu activarea unor practici yoga, cu mare trecere în lumea de pe Gange. Poeta vorbește despre practicile tantrice, despre pranayama, dar bănuiește că nu toți cititorii sunt familiarizați cu specificul acestei culturi și-și complinesc demersul liric cu un dicționar explicativ al termenilor folosiți. E un semn că autoarea este bine așezată în tainele filosofiei sanscrite și, departe de a se rătăci prin divagații pretențioase, decupează din epistemologia ei doar ceea ce poate căpăta un tratament liric.*

*Nu știm al câtelea volum de versuri este acesta, dar cred că va constitui un moment de referință în evoluția viitoare a autoarei. O felicităm sincer pentru această carte, pe care o recomandăm călduros tuturor*

celor încercați de nevralgiile acestei lumi, ca pe o alternativă balsamică!”

“Camelia Ardelean – prospețime și spontaneitate” – revista **Plumb**, sub egida USR, nr.142/2019; revista **Boema**, sub egida USR, nr. 120 (2/2019)

**Ionel Necula:** “Despre Camelia Ardelean am aflat târziu și, vorba poetului, absolut din întâmplare. M-a surprins plăcut lejeritatea cu care găsește drumul spre esența unui fenomen literar și ușurința cu care sesizează spontaneitatea și ineditul imaginilor dintr-o poezie. Are, orice s-ar spune, aptitudini critice și-mi plăcea să cred că va deveni o voce ascultată în peisajul nostru literar...”

Cum autoarea este ea însăși poetă, actul critic se decontează, cu precădere, din seriozitatea lecturii, din abilitatea cu care decupează spontaneitatea și ineditul imaginilor întâlnite și din lejeritatea cu care ajunge la esență, la grăuntele de mărgăritar dintr-o partitură lirică... Îi urez autoarei un călduros bun venit în rândul criticilor și cred că vocea sa va fi una avizată în comentarea cărților de poezie!”

“Camelia Ardelean în ipostază de cronicar” – revista **Plumb**, sub egida USR, nr. 140/2018)

**Elisabeta Bogățan:** “Dovedind o remarcabilă maturitate artistică, Camelia Ardelean reușește să impună antologia de autor **Anotimpurile cuvântului** (Editura StudIS, Iași, 2019) drept una din reușitele actuale ale poeziei cu formă fixă... Mesajul poetic este structurat mereu pe două planuri, cel personal și cel generalizator, cuprinzând, astfel, necesara deschidere către poezia majoră, către marile teme de meditație: viața, existența, omul, iubirea, poezia, poetul... Materia poetică devine la Camelia Ardelean maleabilă și imprevizibilă, astfel, în definirea poetului, de exemplu, ea

amestecă pământescul și celestul cu dezinvoltură: „Poetul e o cușcă ambulantă / (Își ține-n lanțuri suflet și simțiri), / Culege, dintre gratii, amăgiri / Și-arareori lumină, printr-o fantă”... Bagajul lexical creează o feerie de cuvinte activate uimitor din diferite zone ale limbajului într-o utilizare puternic personalizată, care, adăugată maturității artistice cu care Camelia Ardelean își reverberează emoțiile poetice, neconstrânsă de canoanele poeziei cu formă fixă, sunt dovezi ale faptului că poeta are un cuvânt de spus în poezia română.”

(“Camelia Ardelean și atracția clasicității”, revista **Banchetul** de vară, sub egida USR, nr. 55-56-57/2020, pag. 184-185)

**Constantin Stancu:** „Camelia Ardelean este o entuziastă, bucuria în fața unui poem smuls din ramura timpurilor este reală. Ea nu mimează poezia, se simte acasă între poeți... Deși ezită să-și asume o viziune coerentă asupra evenimentelor din viață, ea se joacă de-a poezia. Pășește pe urmele poezilor consacrați, are răbdarea să lucreze asupra unei poezii până materia brută se limpezește.

În prima parte a volumului, preia o serie de teme și idei clasice din literatură. Le modelează după starea proprie, acceptă unele tușe moderne și postmoderne, realizează o poezie care îi aparține. Sonete, rondeluri, poezii în accepțiunea largă a termenului, toate sunt bine realizate...

Ea realizează o poezie de romantică, echilibrată, bazându-se pe cuvintele înmugurite, acceptă jocul și riscul de a intra sub arcadele poeziei, așa cum s-a cristalizat în ochii receptorului mediu. Iubirea, anotimpurile, tragedia individului apăsător de singurătăți, natura în dinamica ei, vremurile aproximative, toate vin dintr-un entuziasm simplu și curat.”

(„Între solitudine și zbor”, revista **Portal-Măiastra**, sub egida USR, nr. 1(58)/2019, pag. 24)

**Constantin Stancu:** „Camelia Ardelean iubește poezia, muncește cu har și o dedicare specifică unui ceasornicar aplecat peste mecanismele timpului. Ea simte poezia ca pe un dat, apelează la diferitele forme și stiluri, preferând linia clasică solidă, care a străbătut literatura. Fiecare poem are un secret și poeta este deschisă pentru a-l traduce cititorului cu delicatețe și, uneori, cu umor. Este de remarcat răbdarea ei pentru a descoperi poezia din lava evenimentelor zilnice și a celor eterne. Poeta ne transmite ceva din muzica prezentă în orice stare prin rondel, sonet, pantum, schaltinienă, ronset, haiku. Formele fixe îi permit să exprime fericirea, natura în expansiune, trecerea omului pe aleea timpului, miracolul unui anotimp, realitatea unei lumi depărate, chipul omului ca dat, ca har, iubirea... În parodie/ pamflet descoperim o poetă deschisă, vioaie, care acceptă ludicul și umorul fin, capabil să atragă buna-credință și naivitatea bine temperată...”

(„M-ai făcut femeie din abis...” – revista **Argeș**, sub egida USR, nr. 11/2019, pag. 21)

**Diana Dobrița Bălea:** „Muzicalitatea versurilor din prima parte, căreia nu i se poate reproșa decât faptul că, fiind atât de fluidă și de armonioasă, ar putea să acapareze cititorul în detrimentul unei mai bune concentrări asupra mesajului pe care îl are textul liric, este o dovadă de virtuozitate. Rima, ritmul, măsura impecabile asigură calitatea de „sonetto”, de „cântecel” sau, împreună cu versurile-refren, calitatea de „rondeau”, considerat la finele secolului al XV-lea o formă muzicală pe care francezii acelor timpuri au legat-o și de dans. Camelia Ardelean are însă abilitatea de



a nu cădea ea însăși, scriind, în capcana cântecului sau a incantației. Nu neglijează conținutul semantic, ceea ce relevă faptul că stăpânește tehnica acestor două specii de poezie cu formă fixă. Ironia/autoironia fină sau frustă se împletește în mod riscant, dar reușit, îndeosebi în prima parte, cu un sentiment dens de melancolie, care impune discursului liric un ton specific...

O artă poetică scrisă în stilu-i trist-ironic oferă adevărata dimensiune a relației sale cu poezia, o relație chiar mai profundă decât una de rudenie...

...pentru a pătrunde în profunzimile poeziei pe care o scrie Camelia Ardelean trebuie să ținem cont de jocurile sale inteligente, de tâlcurile ascunse în spatele hazului de necaz sau al „tenebrelor”, de rostul adevărat al ironiei/autoironiei sau al secvențelor lirice critice ori defensive, de trimerile culturale etc. Ni se revelează diverse remozăicări ale elementelor realului conform observațiilor, opțiunilor și aspirațiilor eului individual (poetic) încorporat/înregimentat într-un eu colectiv, pentru că poeta știe ceea ce știa și scriitorul italian Albertino Mussato, și anume că poezia este o știință care vine din ceruri; fiind deci un dar divin, autoarea hunedoreancă nu pregetă să-l valorizeze în slujba semenilor.

Sonul rondelurilor și al sonetelor persistă o vreme în auz și după încheierea lecturii, ca un cântec din care se repetă singure anumite crâmpie. Poeziile scrise în vers liber produc, de asemenea, emoție, uneori mai înaltă, uneori mai complexă, dar cred că asul din mâneca poetei Cameliei Ardelean îl reprezintă totuși poezia cu formă fixă. Aici se vede cel mai bine măiestria sa poetică.”

(“Asul din mâneca poetei Camelia Ardelean” – revista **Banchetul**, sub egida USR, nr. 43-44-45/2019, pag. 208-209)

**Maria Toma Damșa:** “Poeta Camelia Ardelean, beneficiară a mai multor premii literare, se manifestă din nou cu poeme pline de miez și profund sensibile în volumul **Suflete de ceară**, apărut la Editura Armonii Culturale, din Adjud, județul Vrancea, în 2016. Asupra poemelor planează un benefic lirism, surprinzând: misterul zâmbetului melancolic; convertirea iubirii în dorință, în milă, regret, stingerea acesteia; elanurile pure ale sufletului; setea de cunoaștere, singurătatea, iluziile...

Poemele îmbracă haina „dulcelui stil clasic”, folosindu-se de catren, ritm variat, măsură fixă, rimă bogată (împerecheată, încrucișată sau îmbrățișată)...

Sentimentul existenței accesează – prin eliminarea straturilor superficiale și a formelor individuale – zonele cele mai profunde, avându-și rădăcina într-o formă particulară de extaz. Resursele lirice ale subiectivității poetei indică o prospețime și o adâncime lăuntrică remarcabile. Camelia Ardelean a devenit lirică “în urma unei afectări organice și totale”, nu în “determinante exterioare”, cum ar spune Emil Cioran.”

(„Afectări organice sau totale”: Suflete de ceară – revista **Plumb** – sub egida USR, nr. 143-144/2019, pag.16)

**Tudor Cicu:** „Camelia Ardelean scrie dintr-un labirint al simbolurilor, încercând cu pana sub stele poezia, cu plăcerea de a trăi printre întrebări și bucuria pe care ți-o poate da diversitatea genurilor poetice ce o modelează. Pentru a sugera conotații și semnificații necesare unor corespondențe și conexiuni în plan afectiv, poetei din Deva i se confirmă intuiția evocativă a poeziei postmoderniste, cu mâhnirile și amăgirile atmosferei citadine, între lumea exterioară a ființei și lumea interioară a sufletului, între realitate și oniric, cu

unele accente ale unui joc liric. Lentila prin care privește ea lumea, în încercarea de a surprinde crâmpoșele de viață, e focalizată să surprindă doar instantanee de tablou modernist...; orice poem al ei este o stare a trăirilor..., a bucuriei de a versifica în stil clasic: în rondel, sonet, ronset, pantúm, schaltinienă, fabulă, parodie ori haiku...

...Camelia Ardelean se arată cititorului ca o poetă a bucuriilor pasagere, rămasă în cheia unui orizont cu suișuri și coborâșuri, dar împăcată cu tristețile zilei care tocmai a trecut prin viața ei. Din nevoia de comunicare cu propriul eu, poate fi percepută ca o poetă care privește lumea prin bagheta magicianului, căutător și el de drumuri ascunse ochiului, pentru care visarea nu este utilizată doar ca monedă de schimb între realitate și irealitate...”

(„Perspective ale unor anotimpuri în infern” – revista **Litere**, sub egida USR, nr. 4(229) – aprilie 2019, pag. 60-61)

**Ladislau Daradici:** „În general, poemul e de nestăvilit, se rostogolește, se ramifică, sensurile inițiale dispar, derivate în noi semnificații. Uneori e dificil să deslușești sensul întregului, mai degrabă al structurilor, al secvențelor componente. Cert e că poeta izbuteste să-și echivaleze ființa cu poemul. Camelia Ardelean sfârșește prin a deveni poem, îndelung lucrat, lăsând în urma-i istovire și durere. Nu punem în balanță rafinamentul acestei lirici, nici gradul de semnificativ. Poezia, dacă este onestă, e însuși omul. Ființa umană își ritmează devenirea sau declinul în vers, versul devenind inevitabil unitatea de măsură a existenței noastre.”

(„Impas existențial și virtuozitate prozodică” – revista **Discobolul**, sub egida USR, nr. 259/2019)

**Eugen Evu:** „Camelia Ardelean se limpezește prin scrisul ei melodic, remarcabil, al talentului autentic, și nu manierist. Emoția primează, este „motorul” suav, gingaș, înrourat, înduioșător, al gesticulației lirice...Tonul este al altruismului întristat, și nu al indignării caricaturale, nici al didacticismului zig-zagat.. Scrierea, pentru ea, este solilocvială, dar și oferită colocvial, pe teme care sunt și „dilematice”, dar și precipitat actuale... Stilistic, timbrul este uneori rezonant poeziei clasice, unul de dolorism, ardelenesc, cum frumos îi este și numele...

„Îndurerarea” de a fi este existențialism curat, semn al maturității morale, cultivate din părinți-școală, mai puțin din societatea în criză identitară, dar și din experiența unei perioade în diaspora. Poeta conștientizează ceea ce enunță în egal reușite poeme, ideatic și armonic... Camelia... are și nerv moralist autentic, admirabil, are Talent-talant și superbia inocenței nepierdute, garanții sigure ale împlinirii, inclusiv literare.... Cartea este un recital cuceritor al autodefinirii ars-poesis. Stările sufletești se decantează, devenind inclusiv oximoronice, ironice, sarcastice, diatribice, pamphletice, nota bene!... Cu grija de a nu-i sacrifica spațiul tipografiat și din rara, tot mai rara apetență de a da sfaturi „bătrânești”, îi comunic bucuria de a o fi „redescoperit” în actuala etapă.. Timpul va proba valoarea substanțială a acestei poetese. Discursul este implicit al cunoașterii și socraticiei auto-cunoașteri...

Rar am văzut, în ultimii ani, un mai fin simț filologic al limbii maternelne-paterne!... Sunt convins că și cititorii o vor iubi, în fond, arta poeziei este a seducției, și nu a luării în stăpânire. Luminos sau nocturn. Reverențios în reveria-revelația valorii Ei, eu mă bucur să o cunosc!”

(recenzie la volumul **În oglinda sufletului meu**, publicată în **Noua Provincia Corvina** – almanah aniversar 2015)

**Maria-Daniela Pănăzan:** „În opinia criticului academician Zoe Dumitrescu-Bușulenga, „poezia ține de partea cea mai ascunsă, mai intimă a ființei noastre”. Așa este și în volumul de față: partea cea mai ascunsă, obscură, a ființei, se regăsește în singurătatea absolută, în căutarea de sine, în dorința nemijlocită de regăsire, de aflare a adevărului dinăuntru, și nu din afară, din sfera socialului infuzat amarnic, precum sugerează autoarea, de încercarea amarnică de a sta în fața televizorului care naște, fără îndoială, cea mai bună prietenă – tăcerea. Este criza absolută a omului contemporan, a celui care își caută identitatea într-o lume cu valorile răsturnate sau răsucite cu multe grade, în detrimentul celor care își caută modele, care caută sprijin...”

*Ecourile din tenebre sunt reverberațiile sufletului care-și caută sensul și rostul ființării, sunt strigătele cuvintelor ce se prefac în poeme – incantații post-moderne ale solitudinii omului pătruns de suferința veacului acestuia.”*

*(„Camelia Ardelean, **Ecouri din tenebre**”, revista **Rapsodia**, nr. 178, iunie, 2019, Sibiu)*

**Maria-Daniela Pănăzan:** „Structurată în cinci părți..., fiecare dintre acestea conținând o explicație a formei fixe alese, dar și un scurt istoric, pe înțelesul cititorilor, cartea de față surprinde prin reîntoarcerea la formele clasice ale poeziei...”

*Un volum dens, mustind „la margine de curcubeu”, încercând să aducă inspirarea, cum ar spune Al. Macedonski. Un volum ce dovedește certe calități poetice...”*

*(„Camelia Ardelean – **La margine de curcubeu**”, revista **Boema**, nr. 138(8)/2020, pag. 38-39)*

### Antologii colective:

Este prezentă cu poezii/proză în 41 de antologii colective, publicate în România, Italia și Germania, în limba română, italiană, germană și/sau engleză.

### Colaborări literare:

Colaborări la reviste și publicații printate (cu ISSN), permanente/de durată sau ocazionale, unele dintre acestea sub egida USR (peste 100): **Apostrof**, **Poezia**, **Neuma**, **Discobolul**, **Steaua**, **ProSaeculum**, **Plumb**, **Banchetul**, **Ardealul literar**, **Portal-Măiastra**, **Nord Literar**, **Semne – Emia**, **Boema**, **Vatra Veche**, **Nomen Artis**; **Candela de Montreal**, Canada; **Bogdania**, Focșani; **Cronos – Penița de Aur**, Constanța; **Memoria Slovelor**, **Sintagme literare**; **Eminesciana**, fondată de graficianul Mihai Cătrună; **Contraste Culturale**, Giurgiu; **Revista română de versuri și proză** – București; **Spații Culturale**, Râmnicu-Sărat; **Arena Literară**, București; **Almanah Sintagme Literare 2018**, Timiș; **Oltart**, Slatina (Olt); **Terragrifonis**, Drobeta-Turnu Severin; **Tecuciul literar-artistic**; **Amurg sentimental** (București), **13 PLUS**, **Observatorul**, Canada; **Lumină Lină** – SUA; **Palia Express**, Orăștie; **Ampretele Sufletului**, Buzău; **Gând Românesc**, Alba Iulia; **Dăruiri Literare** etc.

## **Premii literare:**

Obține peste 40 de premii literare la concursuri sau festivaluri organizate în țară sau în străinătate (2015-2019), cu poezie și proză sau cu volume (in)edite de poezie/proză/cronică literară, cele mai recente fiind: **Premiul al II-lea** la *Concursul Național "Radu Cârneli"*, Ediția I, 2018, poezie; **Premiul Revistei "Scrisul românesc" Craiova** la *Concursul național de creație literară și artă plastică "Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor"*, Ediția a XXXVIII-a, inițiat în cadrul *Festivalului Internațional "Lucian Blaga" Sebeș-Lancrăm 2018*, secțiunea "Creație literară – poezie adulți"; **Premiul Special al revistei "Apostrof" Cluj-Napoca** la *Concursul național de creație literară și artă plastică "Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor"*, Ediția a XXXIX-a (*Festivalul Internațional "Lucian Blaga" Sebeș-Lancrăm 2019*), secțiunea "Creație literară – poezie (adulți)"; **Premiul "Victor Frunză"** la *Festivalul Internațional de creație literară "Titel Constantinescu"*, Ediția a XII-a, 2019, cu manuscrisul volumului de cronică literară *"Urme de condei (II)"; Premiul Special al Juriului* la concursul *"Scrittori sotto riflettori" – 2019*, cu o poezie tradusă în limba italiană; **Premio della Casa Editrice CentoVerba e del Presidente della Giuria con titolo di Eccellenza** (cu o poezie tradusă în limba italiană) la concursul *"Lo Splendore Del Talento – Scintille D'Arte" – 2020; Premiul II, secțiunea „Poezie”,* la concursul *„Eminescu, un vis în așteptare”,* ediția 2021-2022, inițiat și organizat de Asociația Cultural-Umanitară „Luceafărul de Vest” Timișoara etc.

## CUPRINS

Camelia Ardelean – *Un menestrel la curtea Poeziei mari*  
(prefață) \* 5

### I. FOSFORESCENȚE (sonete și rodeluri) \* 9

- Cuțite-n trunchiuri \* 11  
Mă strânge-n chingi de subsuori femeia \* 12  
Privesc pe geam... \* 13  
Lună destrămată \* 14  
Pe drumul spre Tartar m-atacă muze \* 15  
Opaițul se-aprinde iar în mine \* 16  
Ambrozia îmi este pe sfârșite \* 17  
Adesea mă refugiez în mine \* 18  
Această vară cu-ndoieli hidoase \* 19  
În tine-o Atlantidă se scufundă (I) \* 20  
În tine-o Atlantidă se scufundă (II) \* 21  
Însăilând vocabule cuminte \* 22  
O aripă casantă mă trădează \* 23  
În pieptul clipei crește-o imortelă \* 24  
Îmi răsucesc pe deget noua rază \* 25  
Ne-am dezvățat de Țărnea... \* 26  
Un gând trândav... \* 27  
Descopăr brusc febrila rugăciune \* 28  
La tâmpla zilei cântă guguștiucul \* 29  
Un ego-naripat ne dă la gioale \* 30  
Eram un pom... \* 31  
Se scaldă-n beznă clipele... \* 32  
Eliptic, mă descătușez din mine \* 33  
Să faci la suflet radiografie \* 34



- Sub pleoapa zilei toamna... \* 35  
Se-nfige spada timpului în mine \* 36  
Se răsuțește-n carnea lui sticloasă \* 37  
Luntrașii la galere... \* 38  
Se încovoiaie-n mine pacea lunii \* 39  
În noi sălășluiește Everestul \* 40  
Frământ în mintea mea... \* 41  
Prin unii-aleargă caii nărăvași \* 42  
Cum să desparți sublimul de păcat \* 43  
Am obosit să tot alerg prin viață \* 44  
Cobori în noi, iubite \* 45  
Cu platfus în gândire... \* 46  
Sub ghilotina verbelor pizmașe \* 47  
Balaurul himerelor ne-nghite \* 48  
O lacrimă salmastră ne inundă \* 49  
Stafii de gânduri \* 50  
Un soare copt, la marginea pupilei \* 51  
Amorfe gânduri strigă pe o coală \* 52  
Fântânile din oameni au secat \* 53  
Pe vastele nisipuri ale firii \* 54  
În cupe strâng nectarul din sonete \* 55  
Sub pleoapa toamnei murmură gorunii \* 56  
E-o toamnă coaptă în caleidoscop \* 57  
Adesea cu iubirea în perfuzii \* 58  
Degust un nou pahar din toamna asta \* 59  
Tăiem adânc în muguri de angoase \* 60  
Din frunze curge sânge ruginiu \* 61  
Pe pajiștea uitării... \* 62  
La umbră de Vezuviu... \* 63  
Rondelul viselor \* 64  
Rondelul slovelor \* 65  
Rondelul gândului fugar \* 66  
Rondelul revoltei \* 67

## **II. INFLORESCENȚE** (elide) \* 69

Frunza \* 71  
Dans \* 72  
Umbre \* 73  
Poveste \* 74  
Toamna \* 75  
Nor \* 76  
Scânteii \* 77  
Navigatori \* 78  
Istorie \* 79  
Nuferi \* 80  
Ceață \* 81  
Lacrimă \* 82  
Fantezie \* 83  
Albastru \* 84  
Frig \* 85  
Triluri \* 86  
Condamnat \* 87  
Iriși \* 88  
Duh \* 89  
Liniște \* 90  
Perle \* 91  
Roi \* 92  
Fantasme \* 93

## **III. INTROSPECȚII** (vers clasic) \* 95

Pribegind spre Hades... \* 97  
Mă-mbăt cu apă moartă... \* 99  
Visăm... \* 100  
Voi n-auziți cum strigă... \* 101  
Se-nchide ochiul minții... \* 103  
Se sinucide scoica... \* 104

- „Eu nu strivesc corola...” \* 105  
Dorm clopotele minții... \* 106  
Dușman atroce \* 107  
La geamul meu stafia... \* 108  
Nu-mi luați cuvântul... \* 109  
Citește-mă... \* 111  
Fugim în noi... \* 113  
O gară... \* 114  
Condamnat la viață... \* 115  
Cu șerpuri de dragoste... \* 116  
Poemul e-n toate... \* 117  
În spatele aripilor... \* 119  
„Cad îngerii din icoane...” \* 120  
Din fibra nopții... \* 121  
Cum crește disperarea... \* 122  
Ne-mpărtășeam din rouă... \* 123  
Eram un mal fierbinte... \* 124  
Pe sub coaja zilei... \* 125  
Aceleași ploi... \* 126  
Poetii... \* 127  
Încolțește marea... \* 128  
Atâtea stele cad... \* 129  
M-am confesat sub irisuri de nor... \* 130  
Viața mea-i un geamantan... \* 131  
În trupul meu... \* 132  
Atâtea primăveri... \* 133  
Aș vrea să pleci \* 134  
Iubirea... \* 135  
Cu tine, primăvara... \* 136  
Aș vrea să evadez \* 137  
Pe trepte de mătase... \* 138  
În mine zac aceleași flori... \* 139  
Din piept îmi zboară fluturi \* 140  
Se răstignesc scrisorile... \* 141

- În steaua... \* 142  
Cu marea în piept \* 143  
În visul meu s-a spart un curcubeu \* 144  
Atât de-albastru... \* 145  
Ca o regină... \* 146  
Prins-am cerul de-un picior \* 147  
Cuvinte-mi cresc... \* 149  
În șerpui de dragoste și ură \* 150  
Ai plecat pășind albastru... \* 151  
Din corn de cerb... \* 152  
Un strop flămând... \* 153  
Prin fericiri interimare \* 154  
Se-adună-ncet pistruii... \* 155  
Absorb un strop rebel \* 156  
Când la orga nopții... \* 157  
În iarnă \* 160  
Pantera \* 161

#### **IV. ZÂMBETE LA POARTA PARNASULUI**

(pamflete) \* 163

- Mă paște iarăși o „grafomanie” \* 165  
Se naște-adesea în poezi... \* 167  
Sunt ghimpele din coastă... \* 169  
O lume de hecatonchiri \* 171

**Biobibliografie** \* 173

**Cuprins** \* 192